

ΓΕΡΟΝΤΙΣΣΑ ΝΕΚΤΑΡΙΑ-ΡΟΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΚΡΥΟΝΕΡΙΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ Β΄

***ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΧΑΡΙΤΟΣ (ΘΑΥΜΑΣΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ)-ΠΕΙΡΑΣΜΙΚΕΣ
"ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ"***

- 1. ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ ΕΙΚΟΝΟΣ**
- 2. "ΝΑ ΜΟΥ ΦΕΡΕΙΣ ΤΩΡΑ ΤΗΝ ΑΡΤΟΚΛΑΣΙΑ".**
- 3. ΦΡΙΚΤΟ ΘΕΑΜΑ**
- 4. ΣΤΟΝ ΑΓΙΟ ΝΙΚΟΛΑΟ**
- 5. ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΠΑΡΑΚΛΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ**
- 6. Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗΣ**
- 7. ΤΟ ΤΑΓΚΑΛΑΚΙ ΚΑΙ ΤΟ ΘΥΜΙΑΤΟ**
- 8. «ΚΑΙ ΉΦΙΝ ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΥΝ ΜΕΤΕΒΑΛΕΣ»**
- 9. Ν΄ ΑΓΑΠΑΜΕ ΚΑΙ Ν΄ ΑΝΕΧΟΜΑΣΤΕ. ΟΧΙ ΜΙΣΟΣ**
- 10. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Ή ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ**
- 11. ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΗΣ**
- 12. ΖΕΙ ΚΥΡΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ**
- 13. Η ΕΚΔΙΩΞΗ ΤΩΝ ΓΑΤΩΝ**
- 14. ΛΥΣΗ ΑΝΟΜΒΡΙΑΣ**
- 15. ΔΑΓΚΩΜΑ ΟΧΙΑΣ**

16. ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΚΑΡΚΙΝΟΠΑΘΟΥΣ
17. ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΣΣΟΥ
18. ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
19. ΑΝΥΠΑΚΟΗ
20. ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΑΟ
21. ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΣΥΚΟΦΑΝΤΟΥ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ
22. «ΕΡΠΙΣ ΖΩΣΤΗΡ» ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ
23. «ΕΦΤΥΣΕ ΑΙΜΑ» Ο ΚΥΡΙΑΚΟΣ
24. ΣΗΜΕΙΟ ΕΙΚΟΝΟΣ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ
25. ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΤΑΞΙΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΠΑΝΟΡΜΙΤΗ
26. "ΤΟΝ ΚΑΝΩ ΒΑΠΟΡΙ"
27. ΠΕΡΙ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ
28. Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΗΣ ΕΜΜΕΛΕΙΑΣ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ
29. ΦΩΣ ΔΥΝΑΤΟ
30. ΞΕΧΑΣΑ ΝΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΩ
31. ΘΑ ΜΕ ΚΛΕΙΔΩΣΕΙΣ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΠΡΩΙ ΣΤΟΝ ΝΑΟ
32. Η ΕΚΔΗΜΙΑ ΤΗΣ ΜΟΝΑΧΗΣ ΓΕΡΑΣΙΜΗΣ
33. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ
34. ΗΡΘΕ ΜΕΣΑ ΣΕ ΕΚΤΥΦΛΩΤΙΚΟ ΦΩΣ
35. ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
36. ΝΑ ΄ΣΑΙ ΦΡΟΥΡΟΣ

37. "ΘΑ Τ' ΑΦΗΣΩ ΝΑ ΞΕΡΑΘΟΥΝ"
38. ΕΥΩΔΙΑ ΑΓΙΩΝ
39. ΗΡΘΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΜΟΥ
40. ΔΕΝ ΠΑΝΤΡΕΥΩ, ΓΙΑΤΡΕΥΩ
41. ΠΕΡΝΑΣ ΜΟΝΟ ΑΠ' ΕΞΩ
42. ΑΔΙΑΦΟΡΟΙ
43. «ΑΣΤΡΑΠΕΣ» ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ
44. ΦΛΟΓΑ ΑΠΟ ΤΑ ΑΓΙΑ ΛΕΙΨΑΝΑ
45. ΤΟ ΑΓΙΑΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ
46. ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΣΤΟ ΚΑΘΟΛΙΚΟ
47. ΣΗΚΩ ΝΑ ΠΑΣ ΝΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΣΕΙΣ
48. ΓΛΥΚΟΣ Ο ΥΠΝΟΣ ΑΛΛΑ ΠΙΟ ΓΛΥΚΙΑ Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ
49. ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΟΤΙ ΕΙΜΑΙ ΜΟΝΑΧΗ;
50. ΧΤΥΠΗΣΕ ΜΕ ΤΟ ΞΙΦΟΣ
51. ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ
52. ΜΝΗΜΟΝΕΥΣΗ ΚΕΚΟΙΜΗΜΕΝΩΝ
53. Ο "ΒΑΤΡΑΧΟΣ"
54. ΘΥΜΙΑΜΑ ΕΥΩΔΕΣ
55. ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΣΕ ΑΝΘΡΩΠΟ ΤΗΣ ΑΡΧΙΠΟΛΗΣ
56. ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΗΣ ΜΥΡΤΙΔΙΩΤΙΣΣΑΣ ΣΕ ΔΙΕΡΧΟΜΕΝΟ
57. ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΕ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

58. ΓΙΑΤΙ ΑΡΑΓΕ, ΘΕΕ ΜΟΥ;
59. Ο ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ
60. ΒΑΠΤΙΣΕ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ, ΑΡΓΟΤΕΡΑ ΚΙ ΑΥΤΗ
61. ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ
62. ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ
63. Ο ΑΓΙΟΣ ΦΑΝΟΥΡΙΟΣ, ΟΧΙ ΕΓΩ
64. ΕΥΩΔΙΑ ΑΓΙΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
65. ΔΙΑΣΩΣΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΑΠΟ ΤΡΟΧΑΙΟ
66. ΚΑΛΑΝΤΑ ΚΑΙ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ ΜΕ ΛΥΡΑ
67. ΠΗΓΑ ΣΤΗΝ ΨΗΛΗ ΤΗΝ ΤΣΑΜΠΙΚΑ, ΤΑ ΄ΔΑ ΟΛΑ ΕΚΕΙ
68. ΗΡΘΑ ΣΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ
69. ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΩ ΠΟΙΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ
70. «ΣΕ ΒΛΕΠΩ»
71. ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΕΥΩΔΙΑΖΕ Η ΓΕΡΟΝΤΙΣΣΑ ΕΥΣΤΟΧΙΑ
72. ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΔΑΙΜΟΝΙΖΟΜΕΝΟΥ
73. ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΕΚΝΟΠΟΙΗΣΗΣ
74. ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΑΓΙΟΥ ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ
75. ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΜΕΡΕΣ ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΙ
76. ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΖΩ
77. ΕΡΧΕΤΑΙ Η ΩΡΑ ΜΟΥ
78. ΘΑ ΜΠΕΙΣ ΣΤΑ ΤΑΓΜΑΤΑ
79. «ΔΕΝ ΘΑ ΜΕΙΝΕΙ ΤΙΠΟΤΑ ΣΤΟ ΚΕΛΛΙ ΜΟΥ»

ΜΕΡΟΣ Β'

ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΧΑΡΙΤΟΣ (ΘΑΥΜΑΣΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ)-ΠΕΙΡΑΣΜΙΚΕΣ "ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ"

1. ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ ΕΙΚΟΝΟΣ

«Δεν ήμουν ακόμη μοναχή. Επειδή η θαυματουργός εικόνα είναι πολλών ετών ήταν μαυρισμένη. Με συμβούλεψαν να την καθαρίσω με πατάτα. Την κατέβασα από το τραπέζι που την είχα, έκοψα μια πατάτα και άρχισα με πολλή προσοχή να τρίβω το πρόσωπό Της. Εκείνη την στιγμή, Θεέ των Δυνάμεων, το πρόσωπό Της έγινε ολοζώντανο και χαμογελούσε. Δεν ήταν ανθρώπινο πρόσωπο, αλλά θεϊκό. Φοβήθηκα, άρχισα να τρέμω και να κλαίω λέγοντας: «Συγχώρεσε με, Παναγία μου, δεν θα το ξανακάνω. Καμιάς γυναίκας τη συμβουλή δεν πρόκειται να ξανακούσω». Την καθάρισα με βαμβάκι και την τοποθέτησα πίσω στη θέση Της. Φοβερό! Ναι! **Έπιασα κανονικό πρόσωπο!**».

2. «ΝΑ ΜΟΥ ΦΕΡΕΙΣ ΤΩΡΑ ΤΗΝ ΑΡΤΟΚΛΑΣΙΑ».

«Όταν με πρωτοχειρούργησαν στο πόδι μου στην Αθήνα ήμουν μικρή κοπέλα. Του Αγίου Δημητρίου θα έφευγα από Ρόδο για Αθήνα να μου βγάλουν τον γύψο. Παρακαλούσα συνεχώς τον άγιο Δημήτριο: **«Άγιε μου Δημήτριε, κάνε με λίγο καλά ίσα-ίσα να στέκομαι στα πόδια μου να γίνω μοναχή για να δοξάζω τον Θεό και του χρόνου στη γιορτή σου θα σου φέρω αρτοκλασία».** Ήρθε ο ίδιος το βράδυ. Νόμιζα ότι θα μ' έπαιρνε για την άλλη ζωή. Ήταν χαρούμενος. Πολύ γελαστός. Στάθηκε με το άλογό του δίπλα μου και μου 'πε: **«Δεν είναι ακόμη η ώρα σου για να φύγεις από τούτον τον κόσμο. Δεν ήρθα να σε πάρω. Την αρτοκλασία που μ' έταξες τώρα την θέλω».** Το 'πα στην μάνα μου αμέσως και μου 'πε: «ησύχασε κόρη μου, πήγαινε στην ευχή του Θεού και εγώ θα στην κάνω».

3. ΦΡΙΚΤΟ ΘΕΑΜΑ

«Ήμουν λαϊκή ακόμη. Είχα πάει στην Παλαιά Μητρόπολη να λειτουργηθώ. Την ώρα της Θείας Κοινωνίας πήγα και 'γω στη σειρά να

κοινωνήσω. Πιάνει ο παπά-... να με κοινωνήσει. Πω, πω, πω, Θεέ μου δόξα σοι! Έπιασε το Σώμα με την αγία Λαβίδα και εγίνηκε Χριστός. Άνθρωπος κανονικότατος. Μικρό βρέφος. Φρικτό θέαμα! Το αίμα έγινε κανονικό, πραγματικό, φούσκωνε. Τρόμαξα! Ο παπάς «είδε» και αυτός, ακριβώς δεν ξέρω τι, αλλά ταραχθηκε, ίδρωσε το πρόσωπό του, στάθηκε, κοκάλωσε! Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας δεν μου 'πε τίποτε, ούτε και εγώ βέβαια. Ε, εκοινωνήσα όλως ανάξια. Ο Θεός οίδεν, ο Θεός ξέρει...».

4. ΣΤΟΝ ΑΓΙΟ ΝΙΚΟΛΑΟ

«Είχαμε Προηγιασμένη στον πνευματικό μου τον παπά-Βασίλη, πριν γίνω μοναχή στον άγιο Νικόλαο. Γινόταν μεσονυχτική. Μόλις με κοινωνήσε, εγέμισε το στόμα μου και έσφιξα τα χείλη μου. Φοβήθηκα πάρα πολύ μην πέσει κάτω. Κύριε Ιησού Χριστέ, λέω, τι 'ναι τούτο! Πώς πίνεις νερό πολύ όταν διψάς; Δεν πίνεις λαίμαργα; Ε, έτσι κατάπινα την Αγία Κοινωνία! Μεγάλες γουλιές, γουλιές. Μυστήριο μεγάλο! Πώς γίνηκε αυτό; Δεν μίλησα τίποτε. Οι άνθρωποι δεν ξέρουν από αυτά, δεν καταλαβαίνουν. Ζούσα σε άλλον κόσμο εκείνη την στιγμή. Ένοιωσα το μυστήριο του Καθαγιασμού. Δεν μπορώ να στο εξηγήσω με λόγια. Χτυπά δυνατά από χαρά η καρδιά να σπάσει. **Ευτυχώς που δεν αφήνει ο Θεός αυτήν την κατάσταση για ώρα. Δεν μπορεί ν' αντέξει ο άνθρωπος, θα πεθάνει. Δόξα σοι ο Θεός!**»

5. ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΠΑΡΑΚΛΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

«Ήταν μεσημέρι Αυγούστου και ξάπλωσα λιγάκι για να ξεκουραστώ για την ομιλία που θα 'χαμε με τον παπά-Βασίλη στο τέλος της Παρακλήσεως. Ζούσα ακόμη στον κόσμο. Έρχεται στον ύπνο μου μια πανέμορφη μοναχή και μου δίνει ένα βιβλιαράκι με τον Ακάθιστο Ύμνο και τις Παρακλήσεις, το οποίο το 'χω πάντα δίπλα στο κρεβάτι μου. Είναι αυτό που ευωδιάζει πάντα εδώ και τόσα χρόνια. Μου λέει λοιπόν: «Παρ' το αυτό, στο δωρίζω». Τρεις φορές της αρνήθηκα λέγοντας: «έχω, να μην στο στερήσω». (σιωπή, γέλια). Είμαι ξεροκέφαλη, μην νομίζεις ότι είμαι καλή. Μου λέει, η αγγελική μορφή της μοναχής: «Αφού δεν το πιάνεις, θα στο βάλω στην τσάντα σου». Ξύπνησα. Σκέφθηκα: «όνειρο είναι, δεν βαριέσαι!». Παίρνω την τσάντα μου και κούτσα-κούτσα πήγα στον Άγιο Νικόλαο. Ήρθε ο παπά-Βασίλης, έπιασε την Καινή Διαθήκη, πιάνω και εγώ ν' ανοίξω την τσάντα μου να πιάσω την Καινή Διαθήκη και τι να δω! **Κύριε ελέησον! Βλέπω και πιάνω στα χέρια μου αυτό το βιβλίο που μου 'δωσε η Μοναχή.** Η γιαγιά η Χριστίνα ήταν δίπλα μου. Την ρώτησα μήπως το 'βαλε αυτή. Αρνήθηκε. Ρωτώ τις γυναίκες που κάθονταν πίσω μου. Τίποτε. Τι να πιστέψω τώρα δεν ήξερα».

6. Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗΣ

«Ήταν η τελευταία Παράκληση του Δεκαπενταύγουστου. Λέω, σήμερα θα πάω στην Μητρόπολη να τιμήσω και την Παναγία μας, αφού ο ναός είναι των Εισοδίων. Πιάνω στα χέρια μου αυτό το βιβλιαράκι που 'ταν δώρο της Παναγίας και ξεκινώ. Φτάνω, προσκυνώ τις εικόνες και κάθομαι δίπλα στο δεσποτικό. Καθώς παρατηρώ την εικόνα της Παναγίας του τέμπλου, καταλαβαίνω ότι είναι ολόγεια μ' αυτήν στο βιβλιαράκι. Αμέσως βλέπω ξανά την εικόνα του τέμπλου και η Παναγία ζωντανεύει και αρχίζει να κουνά το κεφάλι Της λέγοντάς μου με πολλή αγάπη: «ας είναι, ας είναι που 'ρθες κι εδώ!». Τι να πω η κακομοίρα! Αμαρτωλή είμαι! Πήγαινα στον Άγιο Νικόλαο, γιατί ψάλλαμε όλες οι γυναίκες την Παράκληση, ενώ εκεί στην Μητρόπολη ο ευλογημένος ο ψάλτης τα 'λεγε τόσο αργά και ώσπου να πει μια λέξη ξεχνούσε την άλλη».

7. ΤΟ ΤΑΓΚΑΛΑΚΙ ΚΑΙ ΤΟ ΘΥΜΙΑΤΟ

Στην Ρόδο όταν ακόμη ήμουν λαϊκή, ο ταγκαλάκης (ο πειρασμός) με κυνηγούσε πολύ στον ξύπνιο μου. Καθώς ένα πρωινό βάδιζα προς τον Άγιο Νικόλαο, τον κατάλαβα. Τι ήταν αυτό που μου συνέβη! Επικαλέστηκα τον Κύριο και την Παναγία έντονα. **Αμέσως ένοιωσα να μην περπατώ, σαν να πετούσα! Σαν κάποιος να με κρατούσε αγκαλιά και δεν πατούσαν τα αρρωστημένα πόδια μου.** Μόλις έφτασα, πήγα κατευθείαν στην πόρτα της Προσκομιδής, όπου ο παπά-Βασίλης θύμιαζε για να καλύψει τα άγια. **Τότε, ακούγεται ένας μεγάλος θόρυβος και σπάει, κομματιάζεται το θυμιατό στο χέρι του παπά. Γυρνά και με κοιτά. «Α, εσύ είσαι, ο διάβολος έσκασε το θυμιατό».**

8. «ΚΑΙ ΉΦΙΝ ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΥΝ ΜΕΤΕΒΑΛΕΣ»

«Σας είπα ότι είχα μεγάλο πρόβλημα. Διάβαζα συλλαβιστά. Δεν ήξερα γράμματα. Μια μέρα, αρκετά χρόνια πριν γίνω μοναχή, ο αδελφός μου με την οικογένειά του με πήραν και εμένα την κακομοίρα εκδρομή προς την Ιερά Μονή Υψενής. Ήταν της Μεταμορφώσεως. Αυτοί θα πήγαιναν για φαγητό σε ταβέρνα. Εγώ τους είπα: «θα μείνω εδώ στην Παναγία, περάστε το απόγευμα να με πάρετε». Εκεί λοιπόν που συλλαβιστά διάβαζα άγια βιβλία, τ' άφησα και άρχισα να προσεύχομαι στην Παναγία με πολύ πόνο. Είχα λαχτάρα να διαβάσω τα εκκλησιαστικά, αφού είχα σκοπό να μονάσω. Θυμάμαι ότι έλεγα: **«Κύριε μου. Εσύ που φώτισες τους αγίους Σου αποστόλους, που 'ταν αγράμματοι, φώτισε και εμένα την φουκαριάρα. Δεν σε ζητώ να με θεραπεύσεις! Έχω λαχτάρα να διαβάσω τα άγια λόγια Σου, καίγομαι από αυτόν τον πόθο».** Τα 'λεγα συνέχεια με πολύ πόνο. Ε, τι να σου πω. **Άκουσα φωνή που 'λεγε: «και όφιν εις χρυσούν μετέβαλα».** Από εκείνη την στιγμή άρχισα να διαβάσω και να ψάλλω! Χείμαρρος! Έκλαιγα από τη χαρά μου. Όταν

επέστρεψαν οι δικοί μου ήδη είχε αρχίσει η Παράκληση της Παναγίας και εγώ έψαλλα. Ο αδελφός μου, έκπληκτος ήρθε εκεί και δυνατά μου 'πε: **«καλά βρε Δέσποινα, τι είναι αυτό; Πού έμαθες να διαβάζεις και να ψάλλεις;»**.

9. Ν' ΑΓΑΠΑΜΕ ΚΑΙ Ν' ΑΝΕΧΟΜΑΣΤΕ. ΟΧΙ ΜΙΣΟΣ

«Ήμουν ακόμη λαϊκή. Αγόρασα ένα μικρό Ευαγγέλιο που 'χε και τους Αποστόλους. Όταν έφτασα να διαβάσω τους Αποστόλους, μού μίλησε εκείνην τη στιγμή η Παναγία η Μυρτιδιώτισσα από το θαυματουργό εικόνισμά της λέγοντάς μου: **«Να διαβάσεις σ' εκείνο το σημείο την συγκεκριμένη επιστολή και ό,τι σου λέει να κάνεις σ' όλη σου τη ζωή»**. Έψαξα, την βρήκα. Είναι αυτή η επιστολή που μιλά για την αγάπη. **Ν' αγαπάμε όλο τον κόσμο αλλά πρώτα τον Χριστό μας. Ν' ανεχόμαστε ιδιοτροπίες και να μην αγανακτούμε, να μην κακιώνουμε. Όχι μίσος!**».

10. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ 'Η ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

«Κάποια μέρα, πριν γίνω μοναχή, μου λέει η ...: «Άκου να σου πω, Δέσποινα, αντί να κάνουμε μεσονυχτικές κάθε βδομάδα και να δίνουμε τα λεφτά στους παπάδες, ας τα δίνουμε στους φτωχούς να πιάνουν και τόπο».

«Στους φτωχούς θα δίνουμε αλλά και τις μεσονυχτικές θα συνεχίσουμε» της απάντησα. Έφυγα, πήγα σπίτι και ξάπλωσα να κοιμηθώ. Βλέπω το εξής όνειρο: Βρισκόμουν στον ναό της αγίας Αναστασίας της Φαρμακολυτρίας για μεσονυχτική. Άναψα το κεράκι μου, ασπάστηκα την αγία και προχώρησα στο κάθισμά μου. Βλέπω απέναντι στο τέμπλο μια θεόρατη εικόνα της Αγίας Τριάδος και γύρω-γύρω να χορεύουν τα Τάγματα των αγγέλων. Άκουσα μια φωνή να με ρωτά τι βλέπω. Απάντησα αυτό που έβλεπα. Συνεχίζει και μου λέει: «Κάθε φορά που τελείται η θεία Λειτουργία παρίσταται η Αγία Τριάς και σεις που βρίσκεστε εδώ και προσεύχεστε παριστάνετε τα αγγελικά τάγματα. Τις Θείες Λειτουργίες να μην τις διακόψετε».

11. ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΗΣ

Τι όνειρο ήταν αυτό, Παναγία μου! Εκεί που κοιμόμουν στο δωμάτιο, σ' όλο το σπίτι γέμισε ο τόπος από χρυσά άμφια. Τι άμφια ήταν αυτά! Δεν έχω δει πουθενά. Άστραφταν. Ιερείς λαμπροφορεμένοι. Μου λέει ο πρώτος που αστραφτοκοπούσε: «σήκω επάνω να υποδεχθείς την Αγία Τριάδα που έρχεται». Σηκώθηκα και πήγα κατευθείαν στην πόρτα. Βλέπω ν' ανεβαίνουν την σκάλα. Πιασμένοι από του αγκώνες τρεις ολόιδιοι αστραφτεροί. Έσκυψα, τους έβαλα μετάνοια και τους προσκύνησα. Είχαν ίδια ενδυμασία, ίδιο

πρόσωπο. Άστραφταν, φως εκτυφλωτικό. Παραπέρα δεν ξέρω τίποτα. Όνειρο ήταν, δεν το 'δωσα σημασία...».

12. ΖΕΙ ΚΥΡΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

«Όταν έγινα μοναχή μ' έστειλαν στην Αθήνα να μάθω την καλογερική στο μοναστήρι του αγίου Γεωργίου του Κουταλά κοντά στη Γερόντισσα Σαλώμη, που έγινε και δική μου βέβαια γερόντισσα.

Εκείνη τη χρονιά η Αθήνα ταρακουνιόταν από τους σεισμούς. Έξω από το μοναστηράκι, κάτω από τα πεύκα, υπήρχαν πάρα πολλές σκηνές με κόσμο. Από περιέργεια ερχόντουσαν να με γνωρίσουν. «Θέλουμε να δούμε την Ροδίτισσα μοναχή» (γέλια). Πληροφορήθηκαν ότι δεν έβγαινα έξω παρά μόνον στην ακολουθία και στο διακόνημα ή αν με φώναζε η γερόντισσά μου.

Κάποιο βράδυ μόλις τέλειωσε το Απόδειπνο, και αφού εξαγόρευσα τους λογισμούς της ημέρας στην γερόντισσα, αποσύρθηκα κατά την συνήθεια στο κελλί μου. Μόλις μπήκα μέσα κάποιος ανεξήγητος, μυστήριος φόβος με κατέλαβε. Ο σεισμός συνεχώς και δυνάμωνε. Κατά τη διάρκειά του έλεγα απλά και ήρεμα την ευχή με σταυρούς, προσπαθώντας ο νους μου να 'ναι κρατημένος στον Χριστό μου και όχι στον φόβο μου. Δυσκολευόμουν. Τότε ακούω μια γλυκιά φωνή να μου λέει μελωδικά **«λέγε: ζει Κύριος ο Θεός των δυνάμεων!»**. Άρχισα να το λέω και ωπ! Έφυγε, εξαφανίστηκε ο φόβος. **Από τότε συμβουλεύω όποιον έρχεται εδώ να το λέει στις δύσκολες στιγμές. Μάλιστα έχουν θεραπευτεί και κάποιοι που 'χαν πρόβλημα με τα νεύρα τους»**.

13. Η ΕΚΔΙΩΞΗ ΤΩΝ ΓΑΤΩΝ

Όταν ο άνθρωπος επανεύρει, με την συνεργεία της Θείας Χάριτος, την προπρωτική κατάσταση του Αδάμ, τα ζώα οσφραίνονται την κατάσταση αυτήν και υπακούουν, όπως και στον Αδάμ.

Κάποια στιγμή, το μοναστήρι γέμισε από πάρα πολλές γάτες. Δεν μπορούσε άλλο η γερόντισσα να τις ταΐζει. Παράπονα από παντού. Η ίδια ήταν σχολαστική στην καθαριότητα. Να πώς περιγράφει το περιστατικό:

«Στην αρχή, είχα ένα τεράστιο ταψί, όπου έβαζα ψωμί και έριχνα γάλα και τις ταΐζα (διακόπτει τα λόγια της απ' τα γέλια!...). Δεν μάλωναν. Μάλιστα, μία δεν έφθανε και έβαζε το πόδι της στο ταψί και έπαιρνε την τροφή. Λοιπόν, έφτασε η στιγμή που δεν είχα τι να τις ταΐσω. Άρχισα να βράζω κοφτό μακαρονάκι. Μια μέρα που ήρθε ο γέροντάς μου, μου έκανε παρατήρηση γι'

αυτήν την κατάσταση. Το άλλο πρωινό, αφού τις έβαλα το φαγητό, τις λέω: **«Δεν έχω να σας ταΐσω τίποτε άλλο. Να πάρετε τα όρη και τα βουνά, να πάτε να κυνηγάτε φίδια και ποντίκια!»**. Αυτό είπα. Την άλλη ημέρα, όταν τέλειωσα την ακολουθία μου, ακούω ησυχία παντού. Μόνο μία γάτα πηγαινοερχόταν, που την ονόμασα "ξενοδόχα"! (γέλια...) Περίμενα στο μέρος όπου τις τάιζα, τίποτα! Εξαφανίστηκε ολόκληρο κοπάδι. Εκείνες τις ημέρες ήρθε ο γέροντάς μου. Βλέπει να δει τις γάτες, τίποτε! Μόνο μία γύριζε μπροστά του. Μου λέει: -Πού είναι οι γάτες σου;

-Γέροντα, είπα μόνο αυτό και εξαφανίστηκαν, έφυγαν. Δεν μίλησε ο άνθρωπος, σήκωσε μόνο τα χέρια του ψηλά.

Ύστερα από χρόνια, είχαμε πάλι το ίδιο. Γεννήθηκαν γύρω στα 20 μαύρα γατιά. Φοβήθηκα! Λέω: τί πειρασμός είναι πάλι τούτος! Πάω στην εικόνα του Χριστού μου και του λέω: **«Χριστέ μου, όπως έδιωξες τις προηγούμενες, που ήταν και περισσότερες, διώξε και αυτές, σε παρακαλώ»**. Εξαφανίστηκαν μεμιάς! **Ζει Κύριος ο Θεός!»**.

14. ΛΥΣΗ ΑΝΟΜΒΡΙΑΣ

«Είχε 2 χρόνια να βρέξει. Η βρύση κάτω στα πλατάνια είχε στραγγίσει. Έτρεχε σαν κλωστή. Κάποια μέρα, έρχεται πάνω στο κελλί μου ο πατέρας μου και μου λέει:

- Παιδί μου, άνοιξε το Μέγα Ευχολόγιο και έχει μία ευχή για την ανομβρία, διάβασέ την.

- Μπαμπά μου, εσύ που είσαι παπάς να την διαβάσεις, όχι εγώ.

- Όχι, να κάνεις υπακοή και εσύ να την διαβάσεις.

- Μπαμπά, το 'δωκα το ευχολόγιο, δεν το 'χω.

- Θα πάω κάτω στην Ρόδο, στην Μιθράκη, και θα στ' αγοράσω.

Ε, και με το 'φερε. Εδιάβασα κι έβρεξε! Έβρεξε πάρα πολύ εκείνη την στιγμή. **Μην φανταστείς ότι εγώ το 'κανα. Ο Άγιός μου παρακάλεσε τον Κύριο!»**

15. ΔΑΓΚΩΜΑ ΟΧΙΑΣ

«Ήταν της Παναγίας μας, Δεκαπενταύγουστος. Ξημερώματα, ακόμη δεν έβλεπα καλά. Εκεί, απέναντι στην βρυσούλα, είδα ένα πράγμα, έτσι δα, σαν κομποσχοίνι, ριγμένο κάτω. Λέω, θα 'ναι της αδελφής. Μόλις πήγα κοντά με το μαστούνι, ακόμα περπατούσα κάπως, το βλέπω να τυλίγεται, να σηκώνεται, φύσηξε κιόλας! φσσσ... Κατάλαβα ότι ήταν οχιά. Έσκυψα να πάρω μια πέτρα και λέω: **«Ο Χριστός μου με είπε να πατώ πάνω σε όφεις και σκορπιούς και σε πάσα την δύναμη του εχθρού και να μην με πειράζει»**. Μπαμ, την τινάζω μία. Όμως, με "χτύπησε" στο δάχτυλο και έγινε αμέσως φούσκα, όπως είναι το μεγάλο μου το νύχι, όμως την σκότωσα. Πήγα πλύθηκα, εγύρισα πίσω, ήρθα όσο γινόταν γρήγορα στην Παναγία. Πάω στο καντηλάκι της, σταυρώνω το χέρι μου με το λαδάκι της. **Έφυγε, εξαφανίστηκε το πρήξιμο...**».

16. ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΚΑΡΚΙΝΟΠΑΘΟΥΣ

«Ένας γιατρός πήγαινε συχνά στην Γερμανία για μαθήματα στο Πανεπιστήμιο. Στο φιλικό σπίτι των Γερμανών όπου φιλοξενούνταν, η κόρη τους είχε καρκίνο στο στήθος (όγκο). Με γνώριζε και λέει στους γονείς της κοπέλας να 'ρθουν όλοι στην Ρόδο. «Ελάτε να πάμε μαζί στην Ρόδο, σε μια γερόντισσα, να κάνει προσευχή στην θαυματουργό Παναγία που έχει, να την κάνει καλά», τους είπε. Πράγματι, ήρθαν. Είχαμε λειτουργία κάτω στον ναό. Τότε βάδιζα με την περπατούρα, το ΠΙ. Αφού έφυγε ο κόσμος, τους λέω: «Τώρα πάμε στο κελλί μου, μπροστά στην Παναγία, να ψάλουμε την παράκληση και η Παναγία θα σε κάνει καλά». Ακολουθούσε και η φουκαριάρα η μανούλα της. Λέω στον γιατρό: «Πες της, αυτά που θα της πω, να τα πιστέψει». Της μίλησε στην γλώσσα της. Ήταν παπική. Της είπα και έκανε τρεις μετάνοιες στην Παναγία. Έπιασα από το λαδάκι Της, την σταύρωσα στο σημείο που μ' έδειξε, στο όνομα της Αγίας Τριάδος. Έφυγε η κοπέλα στην Γερμανία, με ειδοποίησε ο γιατρός χαρούμενος ότι ο όγκος εξαφανίστηκε σε τρεις μέρες. Ύστερα από 2-3 χρόνια, καθώς ήμουν συνηθισμένη ν' ακουμπώ πάνω στα κάγκελα και να προσεύχομαι, ήρθε αυτή η κοπέλα χαρούμενη και φώναζε. Εγώ, δεν την θυμόμουν. - **Γερόντισσαα!!! Εγώ, η Παναγία καλά εμένα!!! (γέλια...)**».

17. ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΣΣΟΥ

«Όταν έμαθα για πρώτη φορά για τον Άγιο Ιωάννη τον Ρώσσο, δεν τον γνώριζα, δυσπίστησα. Λέω, εκεί στην Ρωσσία, είναι όλοι κομμουνιστές. Εδώ την Ελλάδα μας, αυτοί την κατέσφαξαν. Είναι δυνατόν να γίνονται άγιοι και οι κομμουνιστές; (γέλια...) Ήταν βράδυ. Ήρθε, λοιπόν, όπως τον βλέπεις εκεί δα, στην εικόνα του. Αδύνατος, αδύνατος και μου λέει: - Γερόντισσα, γιατί δεν με πίστεψες;

- Ποιος είσαι εσύ, Άγιέ μου;

- Ο Άγιος Ιωάννης ο Ρώσσος.

- Δεν το 'ξερα, συγγνώμη.

Μου 'πε την ζωή του...»

18. ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

«Ήρθε απόγευμα εδώ στο κελλί μου. Η αδελφή Γερασίμη είχε διακόνημα κάτω στον ναό. Ήταν μια δύσκολη περίοδος. Διωγμός, συκοφαντίες, ύβρεις. Έκλαιγα και παρακαλούσα συνεχώς τον αγιό μου να μας στηρίξει και να τους δώσει μετάνοια. Το ίδιο κάνω και σήμερα γι' αυτούς που ακολουθούν την ίδια τακτική.

Ήρθε ως καλόγερος. Πρώτα μπήκε μέσα στον ναό. Η Γερασίμη μόλις είχε καθίσει στην καρέκλα της και αποκοιμήθηκε κρατώντας το κομποσχοινάκι της. Την ξύπνησε λέγοντάς την: «Κοιμάσαι, αδελφή Γερασίμη;». Αυτή τρόμαξε στη θέα του άγνωστου μοναχού και άρχισε να δικαιολογείται: «Να, γέροντα, το κομποσχοινάκι μου κάνω». Προχώρησε, πήγε κατευθείαν στο τέμπλο και άρχισε με πολλή ευλάβεια να προσκυνά μία-μία τις εικόνες. Την δική του όμως την προσπέρασε, δεν την προσκύνησε. Πετάγεται η Γερασίμη και του λέει: «Γέροντα, είναι και ο άγιος Νεκτάριος, προσκυνήστε τον, είναι πολύ θαυματουργός». Της απάντησε με πολύ ήρεμη φωνή: «*Το ξέρω, το ξέρω αδελφή Γερασίμη. Ήρθα να δω τη Γερόντισσα σου, και θέλω και σένα να σου πω κάποια λόγια. Γιατί δεν της κάνεις υπακοή και την στεναχωρείς; Να μην την λυπείς! Σε παρακαλώ πάρα πολύ, αδελφή. Καθημερινά συνεχώς της λες ότι θα πεθάνεις και ότι θα μείνει μόνη της. Γερασίμη, ακόμα δεν θα πεθάνεις. Να 'σαι σίγουρη, ο άγιος σε θέλει εδώ. Να προσέχεις ν' ανεβαίνεις νωρίς πάνω στο*

κελλί σου. Την εκκλησία να την κλειδώνεις όσο ακόμη έχει ήλιο. Ο αντίχριστος με τα όργανά του προχωρεί, μην τυχόν έρθει και σε βρει νύχτα εδώ μέσα μόνη σου».

Μετά απ' αυτά η Γερασίμη τον ανέβασε ως εδώ στην εξώπορτα των κελλιών. Χτύπησε ο ίδιος την πόρτα και αργά-αργά πήγα και τράβηξα τον σύρτη για να μπει. Όταν τον αντίκρισα, θαύμασα. Έλαμπε όχι μόνο το πρόσωπό του, αλλά και τα ράσα του. Είπα με τον νου μου ότι δεν πρέπει να 'ναι από δω, αλλά θα 'ναι κάποιος αγιορείτης. Έβαλα μετάνοια και του ασπάστηκα τη δεξιά του. Τι χέρι ήταν αυτό! Βελούδο, βελούδο, πολύ απαλό, βαμβάκι που ευωδιάζει! Δεν μπορώ να σας το περιγράψω. Ε, μετά προχωρήσαμε προς το κελλάκι μου. Στάθηκα για να περάσει πρώτος. «Όχι» μου 'πε, «εσύ θα περάσεις πρώτη». **Μόλις πάτησε το πόδι του στον παραστάτη της πόρτας η θαυματουργός εικόνα της Παναγίας άρχισε να ευωδιάζει πάρα πολύ.** Κύματα, κύματα! Μπούκωσε η αναπνοή μου. Στάθηκε κάτω απ' την πόρτα και άρχισε να λέει με φωνή ήρεμη, απαλή και μελωδική: «Μπράβο, μπράβο γερόντισσα, το κελλί σου ευωδιάζει!». Σαν να τον ακούω τώρα μες στ' αυτιά μου. Του απαντώ: «Γέροντα, σε υποδέχθηκε η Παναγία μας η Μυρτιδιώτισσα. Το κάνει όπου θέλει και όποτε θέλει. Δεν το κάνει σε όλους. Όμως, Γέροντα, σήμερα μοσχοβολά και όλο το βουνό πρώτη φορά έτσι».

Λοιπόν, έκατσε σ' αυτή την πλαστική καρέκλα κι άρχισε να μου λέει τα εξής: «Εγώ γερόντισσα έρχομαι από πολύ μακριά». Αυτά τα λόγια τα τόνισε πάρα πολύ έντονα. Απόρησα. Λέω, μάλλον εννοεί από το Άγιον Όρος. Και συνέχισε: «**Όποιος με καλέσει, πηγαίνω. Ήρθα να μου πεις τα προβλήματά σου**». Τότε φοβήθηκα. Νόμισα προς στιγμήν ότι ήταν κάποιος βαλτός απ' αυτούς που ήθελαν να με διώξουν και δεν ανοιγόμεν να μιλήσω. Του λέω: «Γέροντα, είμαστε δυο μοναχές και ο κόσμος μάς αγαπά, μάς φέρνει ευλογίες, δόξα τω Θεώ είμαστε καλά».

«Μα εγώ, Γερόντισσα, έρχομαι από πολύ μακριά και όποιος με καλέσει πηγαίνω. Ήρθα να μου πεις τα προβλήματά σου. Περιμένω». Δίσταζα. Απ' την άλλη μεριά η ευωδία συνεχώς αυξανόταν. **Άρχισαν να «χτυπούν» οι εικόνες. Το πρόσωπό του έλαμπε πιο πολύ.** Τρεις φορές με ρώτησε και τρεις φορές τον αρνήθηκα λέγοντάς του ότι είμαστε καλά. Τότε μου λέει αποφασισμένος: «Να πείτε στους Αρχιπολινούς να μετανοήσουν γιατί ο Θεός είναι πολύ θυμωμένος μαζί τους και θα στείλει νεφέλη η οποία θα τους κατακάψει. Μέσα στους δρόμους θα καίγονται όπως η λαμπάδα». Φοβήθηκα και του λέω:

«Γέροντα, ας τους δώσει ο Θεός τον φόβο Του για να μετανοήσουν και να μην τους κάψει».

«Εσείς οι δυο να τους το πείτε».

«Θα το πούμε, να 'ναι ευλογημένο!»

Συνέχισε να μου αποκαλύπτει πάρα πολλά που τα γνώριζα μόνον εγώ για πρόσωπα και καταστάσεις, και πράγματα που θα συνέβαιναν στο μέλλον. Γι' αυτούς που με κυνηγούσαν μου 'πε **φοβερά πράγματα**. Για τον Δεσπότη μου 'πε τα εξής: **«Γερόντισσα, ο Σπυρίδων ο δεσπότης σας θα πεθάνει σε έξι μήνες από σήμερα»**. Πράγματι. Ακριβώς μόλις συμπληρώθηκε ο έκτος μήνας συγχωρέθηκε ο δέσποτας. Ήταν πολύ καλός άνθρωπος ο Σπυρίδων. Αυτός μ' έκανε μοναχή. Μας αγαπούσε πάρα πολύ. Όταν ερχόταν μας έλεγε: «Προσπαθήστε, αδελφούλες, να γίνετε 4-5 για να το ανακηρύξω μοναστήρι και να τους διώξω όλους αυτούς από δω μέσα. Θα σας φέρω και ιερέα». Ύστερα τον έβαλαν στα λόγια και έγινε ένα μ' αυτούς. Σε τίποτε δεν με πείραξε, αλλά άλλαξε η συμπεριφορά του απότομα απέναντί μου και οι άλλοι πήραν περισσότερο θάρρος και γινόταν ο χαμός! Τέλος πάντων. **Μπορεί να με πλήγωσαν αλλά τους θεωρώ "ευεργέτες μου"**.

Ας επιστρέψουμε στον Άγιο. Μου 'πε και για τον ... ότι θα κρατήσει αρχιερατική ράβδο. Όπως και έγινε. Αυτά που 'πε στην Γερασίμη ότι να κλειδώνουμε νωρίς τις πόρτες τα 'πε και σε μένα. Με τόνισε ότι δεν πρέπει να φοβάμαι απ' αυτά που θα συμβούν στο μέλλον. Πράγματι τα λόγια του αυτά τα κατάλαβα αργότερα.

Αφού μιλήσαμε πάνω από 2 ώρες σηκώθηκε επάνω. Βέβαια να σας πω ότι **οι ευωδίες όλο αυτό το διάστημα έβγαιναν κύματα από την Παναγία μας**. Λοιπόν, σηκώνομαι και εγώ επάνω και έσκυψα να τον βάλω μετάνοια. Καθώς έσκυψα με σταύρωσε στο κεφάλι. **Ένοιωσα το χέρι του και αισθάνθηκα ένα παράξενο πνευματικό γέμισμα σ' όλο μου το σώμα. Νόμιζα ότι πετούσα**. Χωρίς να καταλάβω, τον βλέπω ν' απομακρύνεται από κοντά μου κατά θαυμαστό τρόπο. Προσπάθησα να πάω πιο γρήγορα. Έκλεισε την εξώπορτα, και ο σύρτης ενώ είναι από μέσα ήταν ασφαλισμένος!

Τότε συνήλθα και κατάλαβα! Άρχισα να κλαίω από χαρά και να μονολογώ: «Τι είχα και τι έχασα, ο Άγιός μου μ' επισκέφθηκε ..., γι' αυτό οι ευωδίες απ' την Παναγία ...»

Το ίδιο βράδυ μετά τα μεσάνυχτα εδώ που καθόμουν στο σκαλί και έλεγα την ευχή με το κομποσχοινάκι μου ήρθε μπροστά μου ντυμένος μ' όλη την αρχιερατική του στολή και την ράβδο στο χέρι. **Φως, πολύ φως!** Όχι τέτοιο ηλεκτρικό. Άλλο πράγμα! Μ' έσφιξε μέσα στην αγκαλιά του και μου λέει: **«Παιδί μου, παιδί μου Νεκταρία εγώ ήμουν που ήρθα το πρωί».**

«Μα δεν σε γνώρισα!»

«Δεν έπρεπε να με γνωρίσεις!»

Αμέσως τον έχασα από μπροστά μου. Έμεινα μόνη μέσα στο σκοτάδι, με το καντηλάκι δίπλα μου να τρεμοσβήνει. Η ευωδία που σκόρπισε κράτησε έως την άλλη ημέρα αργά. Αφού το πρωί ήρθε ο ... και με ρώτησε τι θυμιάμα είναι αυτό; Ποιος ήρθε τόσο νωρίς και σε θυμιάσε;

(Σημείωση: Το θυμιάμα βρισκόταν έξω από το κελλί της γερόντισσας πάνω σ' ένα τραπεζάκι. Θύμιαζε όποιος πήγαινε. Η ίδια δεν μπορούσε).

Ξέχασα να σου πω πως από τη χαρά μου όλη τη νύχτα δόξαζα τον Θεό για το δώρο που μου 'κανε. Γύρω στις 04:00 είχα σηκωθεί στα πόδια μου να προσκυνήσω τον Χριστό μου.

Λέω από μέσα μου να φωνάξω την Γερασίμη να 'ρθει για την ακολουθία. Να 'τος πάλι μπροστά μου με τα ίδια τα άμφια. Όλα κλειστά. Πόρτες, παράθυρα. Μ' αγκαλιάζει, λέει τα ίδια και εξαφανίζεται. Τι ολόχρυσά άμφια ήταν αυτά! Όλο το κελλί λαμποκοπούσε!

Συνεννοηθήκαμε με την Γερασίμη να κάνουμε εντατική προσευχή στην

Παναγία μας να μην κατακάψει τους Αρχιπολιούς αλλά να τους δώσει μετάνοια. Αρχίσαμε να το λέμε και μας κορόιδευαν ότι βλέπουμε φαντάσματα. Ρασοφόροι έλεγαν ότι η Νεκταρία είναι πλανεμένη. **Μήπως και τώρα δεν τα λένε;** (γέλια)

Ξαφνικά άρχισαν οι σεισμοί μόνο στην Αρχίπολη. Έναν χρόνο έτρεμε το χωριό. Όλοι είχαν φοβηθεί. Τριγυρνούσαν στους δρόμους και λέγανε ότι καλά μάς τα 'παν οι μοναχές του αγίου Νεκταρίου. Ερχόντουσαν εδώ και παρακαλούσαν. Ουρά ο κόσμος! Εμείς τους λέγαμε να διαβάσουν τους Χαιρετισμούς της Θεοτόκου και την Παράκλησή Της, για να μεσιτεύσει στον Υιό της να πάρει τον θυμό Του. Έτσι και έγινε! Απορούσαν όλοι. Παράξενο φαινόμενο! Μόνο η Αρχίπολη να τρέμει από σεισμούς. Οι περισσότεροι άνθρωποι αρρώστησαν με το να κοιμούνται έξω. Ήταν προς την Άνοιξη. Είχε βροχές και πολλή υγρασία.

Μια μέρα εδώ που καθόμουν έκλαιγα συνεχώς γιατί με είχαν πολύ στενοχωρήσει. Ο Θεός να τους συγχωρέσει. Απογοητευμένη τού 'κανα παράπονα και έλεγα: *«Τι κάθομαι εδώ, αφού σου λέω ως πότε θα με στενοχωρούν θ' αναγκαστώ να φύγω από δω»*. Έλεγα τα παράπονά μου όπως το μικρό παιδί στον πατέρα του. Ήρθε μπροστά μου ως μοναχός με σκουφί πλεκτό μάλλινο και το σταυρουδάκι του κρεμασμένο στον λαιμό. Μου 'πε με πολλή αγάπη: **«Πού θα πας; Πού θα φύγεις; Πού θα πας; Εσύ 'σαι δω, εσύ 'σαι δω!»**, και εξαφανίστηκε».

19. ΑΝΥΠΑΚΟΗ

«Η Γερασίμη ήταν αγαθή, έκανε υπακοή στον οποιοδήποτε. Ενώ ο άγιος της είχε πει να κλειδώνει νωρίς τον ναό πριν βραδιάσει και να αποσύρεται στο κελλί της, αυτή έκανε το αντίθετο. Ένα βράδυ ήρθαν κάποιοι προσκυνητές κάτω στον ναό και την φώναξαν να κατέβει. Αφού έφυγαν οι άνθρωποι η Γερασίμη άρχισε ν' ανεβαίνει. Καθώς ανέβαινε τα σκαλιά, ο ταγκαλάκης (διάβολος) θέλησε να την σκοτώσει. Ένα παράξενο φως την οδήγησε ψηλά μέσα στο βουνό. Αυτή η καημένη το ένα το μάτι της το 'χασε στον πόλεμο από βλήμα, από το άλλο έβλεπε θαμπά. Όταν κατάλαβε τι της συνέβη, τρόμαξε και φοβήθηκε. Έπεσε στις πέτρες επάνω. Εξαφανίστηκε αυτό το περίεργο φως. Πυκνό σκοτάδι. Ώρες έκανε να βρει το μονοπάτι. Ήρθε καταπληγωμένη. **«Ευλογημένη, γιατί δεν φώναζες; Καλά που το κατάλαβες, ο πονηρός θα σε σκότωνε σε κανέναν γκρεμό από δω πάνω!»**.

20. ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΑΟ

Ήταν στα πρώτα χρόνια που ήρθα. Πήγαινα προς την κουζίνα βοηθούμενη με την περπατούρα. Είχα συνήθειο σε κάθε βήμα που έριχνα, ν' ακουμπώ και στα κάγκελα και να λέγω την ευχή μαζί με το «Παναγία μου, σκέπαζε όλον τον κόσμο, σκέπαζε και το μοναστηράκι του Αγίου Νεκταρίου». Μέχρι να φτάσω και να επιστρέψω το 'λεγα συνεχώς.

Εκείνη την ημέρα βλέπω την Παναγία μας ολοζώντανη να στέκει πάνω από τον τρούλο και να σκεπάζει με το φορεματάκι της όλο τον κύκλο της εκκλησίας αλλά και όλο το μοναστήρι. Μυστήριο! Πώς γινόταν αυτό, δεν κατάλαβα! Ώρα κράτησε. Ήταν ολοζώντανη σας λέω! Την είδα βέβαια και άλλες φορές... Μια φορά ήρθε να προσκυνήσει ένας γέροντας απ' το Άγιον Όρος. Δεν θυμάμαι όνομα. Περνάνε πολλοί. Μου 'πε ότι η Παναγία στο Άγιον Όρος επισκέπτεται μοναχούς και κελλιά. Του λέω ότι **και εγώ την βλέπω και μου μιλά. Ναι! Όπως τ' ακούτε. Ό,τι μου 'χει πει έχει γίνει. Εδώ είναι**» (γέλια)

21. ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΣΥΚΟΦΑΝΤΟΥ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ

(Πρόκειται περί εκκλησιαστικού προσώπου).

«Την ημέρα εκείνη, που έγινε η ταφή του, το βράδυ, πολύ αργά, προς το ξημέρωμα, πήγα να κοιμηθώ. Ανέβηκα στο κρεβατάκι μου σιγά-σιγά, ξέρεις, αργά. Και μόλις τακτοποιήθηκα, βλέπω να ανοίγει η πόρτα του κελλιού μου και να μπαίνει μέσα. Ήρθε και στάθηκε ακριβώς από πάνω μου. Ήταν ψηλός. Αμέσως κατάλαβα από μέσα μου ότι ζητούσε συγχώρηση. Δεν μου μίλησε, τίποτε. Κάθησε ακίνητος ώρα. Τότε, είπα φωναχτά, σταυρώνοντάς τον: «Ο Θεός συγχωρέσει σε, ο Θεός συγχωρέσει σε, ο Θεός συγχωρέσει σε. Ο Θεός να αναπαύσει την ψυχή σου». Και έφυγε, έφυγε...».

22. «ΕΡΠΙΣ ΖΩΣΤΗΡ» ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Είχα δυόμισι χρόνια που 'χα έρθει στο μοναστήρι. Μια μέρα εμφανίστηκε ένα σπυρί πάνω δεξιά στα χείλη. Αυτό μέρα με τη μέρα μεγάλωνε υπερβολικά. Εξαπλώθηκε σ' όλο το μάγουλο πάνω από το αυτί μέχρι πίσω ψηλά σ' όλο το κεφάλι. Φρικτοί οι πόνοι. Υπέφερα. Πυρακτωμένο σίδερο! Ο γιατρός που φέρανε μου 'πε ότι πρέπει να μπω στο νοσοκομείο. Φάρμακα δεν πήρα. Κράτησε πάρα πολύ καιρό. Το δεξί μου μάτι ορθάνοιχτο,

τα δάκρυα έτρεχαν. Το στόμα μου δεν έκλεινε, είχε στραβώσει προς τα αριστερά. Λύγιζα σίδερα από τους πόνους. Έφυγε με θαύμα του Αγίου. Έλεγα: **«Πονηρέ, δεν θα με νικήσεις. Εγώ τις προσευχές μου, τις ακολουθίες μου και τον κανόνα μου δεν θα τον αφήσω!»**. Με τέτοιους πόνους ο Θεός μου 'δινε δύναμη και έκανα τα καθήκοντά μου με πείσμα στον πονηρό και με απέραντη αγάπη στον Χριστό μου. Τηλεφωνούσε ο γέροντάς μου και ρωτούσε την ... **«Η γερόντισσα κάνει τον κανόνα της; Μπράβο!»**. Εκείνο το διάστημα, όταν έπιανα το κομποσχοίνι, **θεία φλόγα ένοιωθα σ' όλο το κορμί μου!»**.

23. «ΕΦΤΥΣΕ ΑΙΜΑ» Ο ΚΥΡΙΑΚΟΣ

«Οι πρώτοι κτήτορες της μονής ήταν ο Κυριάκος, ένας απλός και ταπεινός άνθρωπος, μαζί με την γυναίκα του. Αρρώστησε βαριά το παιδάκι τους, αλλά δεν είχαν λεφτά για γιατρούς. Του εμφανίστηκε ο άγιος και του είπε να έρθει σ' αυτό το μέρος να χτίσει Εκκλησία και το παιδί του θα το θεραπεύσει εκείνος. Πράγματι, ήταν ετοιμοθάνατο και το 'γιανε. Έκανε λοιπόν υπακοή ο Κυριάκος και έχτισε τον πρώτο ναό στο όνομα του αγίου. Αυτοί οι άνθρωποι έδωσαν τη ζωή τους για το μοναστήρι. Ήπιαν, όμως, και πολλά φαρμάκια. Άρχισαν να γίνονται πολλά θαύματα καθημερινά. Ουρές ο κόσμος! Τα χρήματα οι επίτροποι με τα τσουβάλια τα μάζευαν. Εμείς οι αδελφές στο μοναστήρι ήρθαμε χρόνια αργότερα. Οι «επιτήδειοι» άρχισαν ανελέητο πόλεμο στον καλό Κυριάκο για να τον διώξουν επειδή τους «ενοχλούσε» η παρουσία του. «Αίμα έφτυσε» ο άνθρωπος και ύστερα από πολλά βάσανα αναγκάστηκε να φύγει στο σπίτι του στη Ρόδο. Είχε χτίσει δύο καμαρούλες, φαίνονται, είναι από δω πιο πάνω στο δάσος και εκεί μένανε και εργάζονταν απ' το πρωί έως το βράδυ. Τον «έβλεπε» πολλές φορές τον άγιο. Τον μοναχό Μιχαήλ τον αγιογράφο, αυτός τον έφερε από το Άγιον Όρος κατόπιν εντολής του αγίου Νεκταρίου. Δεν τον γνώριζε. Έστειλε γράμμα στα Καυσοκαλύβια και του απάντησε. Ήρθε, λοιπόν, ο Μιχαήλ ο μοναχός για να αγιογραφήσει τον άγιο. Τότε έγινε το θαύμα της πρώτης εικόνας. Δεν γνώριζε τη μορφή του αγίου. Δεν είχαν κυκλοφορήσει ακόμα εικόνες του. Ήταν αγιότατος αυτός ο μοναχός. Είχε φτιάξει το σώμα στο ξύλο και άφησε το πρόσωπο. Το πρωί που ξύπνησε ήταν σχηματισμένο και έτσι μπόρεσε και το ζωγράφισε. Είναι η πρώτη εικόνα. Αυτήν την έχει στο σπίτι του και κάνει πολλά θαύματα. Η δεύτερη, η θαυματουργή, βρίσκεται εδώ κάτω στον ναό μας.

Λοιπόν, όπως σας είπα τον κυνηγούσαν τον καημένο. Ο Μιχαήλ μια μέρα τού

είπε: «Κυριάκο, επειδή ακούω πολλά άσχημα για σένα θα προσευχηθώ στην Παναγία μέσα στον ναό του αγίου και αν λάβω πληροφορία ότι έχεις δίκιο θα 'ρθω το βράδυ να κοιμηθώ εδώ στο σπιτάκι σου». Πράγματι το βράδυ πήγε και του 'πε να σηκωθεί και να φύγει στο σπίτι του στην Ρόδο γιατί αν μείνει θ' αρρωστήσει απ' τις στενοχώριες. **«Αυτοί εδώ έχουν τον μαμωνά, το χρήμα τούς ενδιαφέρει παιδί μου»** ήταν τα λόγια του μοναχού. Έφυγε ο άνθρωπος, πήγε σπίτι του, έχτισε εκκλησάκι μέσα στο χωράφι του και τοποθέτησε την πρώτη εικόνα που ζωγράφισε ο Μιχαήλ. Ο ίδιος του την πρόσφερε όπως αργότερα κι άλλες. Το σπίτι του βρίσκεται ψηλά κάτω από τους αγίους Αποστόλους. Έχει χρόνια που κοιμήθηκε ήταν άγιος άνθρωπος. Θεός σχωρέσ' τον...».

24. "ΣΗΜΕΙΟ" ΕΙΚΟΝΟΣ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Αυτήν την εικόνα, την παρήγγειλε η ίδια η γερόντισσα, όταν πήγε στο μοναστήρι. Με αγώνα πολύ, κατόρθωσε να την στείλει στον ναό του χωριού της, ενώ είχε ήδη φύγει από το μοναστήρι. Είναι μεγάλη εικόνα και θαυματουργός. Πολλά σημεία της έδειξε. Την είχε δίπλα στο κελλί της, στο παρεκκλήσι, που έδωσε το όνομά της. Αφήνουμε την ίδια την γερόντισσα να αφηγηθεί: "Καθώς έφευγε ο κόσμος μετά την μεσονυκτική, εγώ περίμενα τον παπά να ετοιμάσει τα άμφιά του στην βαλίτσα του. Κατεβαίνει ο παπάς από το ιερό για να φύγει και πάει να ασπαστεί την Αγία. Εγώ, έβλεπα τί συνέβαινε, αλλά δεν μιλούσα. Είδα το δάκρυ, να τρέχει μέσα απ' την εικόνα και να βγαίνει μέσα από αυτήν με θαυμαστό τρόπο. Ο παπάς έψαχνε το μέτωπό του, νόμιζε ότι κάτι είχε. Του λέω: **«Μην ψάχνεσαι, παπά, από μέσα βγήκε! Μέσα από το πιάτο, που κρατάει με τα μάτια»**. Ήταν δάκρυ, μεμειγμένο με αίμα. Ναι! Ο ίδιος ο παπάς με βαμβάκι που του 'δωσα, το εσκούπισε. **Δύο φορές έβγαλε εκείνη την ώρα και το εσκούπισε ο ίδιος**"...

25. ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΤΑΞΙΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΠΑΝΟΡΜΙΤΗ

«Πριν από πολλά χρόνια πήγα στη Σύμη για προσκύνημα. Ακόμη άντεχαν τα πόδια μου, βέβαια με μπαστούνι. Είχα αγωνία και περιέργεια γιατί μου 'λεγαν ότι ο Πανορμίτης είναι φοβερός στην όψη, τρέμεις να τον κοιτάξεις. Ε, Πήγα

και να! **Βλέπω ένα μεγάλο χαμόγελο μέχρις εδώ!** (και έδειχνε με το δάχτυλό της).

Μ' επισκέφθηκε ο ίδιος εδώ στο μοναστήρι. Κάθε πρωί, καθώς τελείωνα την ακολουθία, είχα συνήθειο να ακουμπώ έξω στα κάγκελα του διαδρόμου και να λέω την ευχή συνεχώς. Σταύρωνα τα δάση, το μοναστήρι γύρω-γύρω και έλεγα διάφορες προσευχές. Έβλεπα λοιπόν την στιγμή εκείνη το βουναλάκι πάνω από το κελλί μου. Ήταν ημέρα. Ξαφνικά, βλέπω ένα άσπρο πράγμα, κάτασπρο να κάθεται πάνω στο βουναλάκι και να βγαίνει ο Πανορμίτης. Πω, πω, πω! Ολόιδιος όπως στην εικόνα του! Με τα σίδηρα στα πόδια, ψηλός, χαμογελαστός, πανέμορφος. Ερχόταν προς το μέρος μου. Ευωδίασε ο τόπος! Αστραπιαία τον έχασα από τα μάτια μου. Κοίταξα δεξιά-αριστερά, τίποτε! Ο Κύριος...

Ίσως ήθελε να με στηρίξει επειδή ήδη περνούσα πολλές δοκιμασίες, πολύ κυνηγητό...».

26. "ΤΟΝ ΚΑΝΩ ΒΑΠΟΡΙ"

Η Γερόντισσα είχε πολλές επιθέσεις από τον σατανά. Πάντοτε γελοούσε. Δεν φοβόταν ποτέ. Υπήρξαν φορές που από το ξύλο που δέχθηκε **είχε μελανιάσει το σώμα της.** Γνώριζε πώς να αποκρούει τις δαιμονικές επιθέσεις. Έλεγε χαρακτηριστικά: «Το ταγκαλάκι να φοβηθώ! Έλα, Παναγιά μου! (γέλια) Κακομοίρης είναι! Όταν ομολογούμε τον Χριστό, αυτός εξαφανίζεται. Όταν δει κάποιον ν' αρματώνεται, δηλαδή να γίνεται μοναχός, να φορά τα μαύρα, τότε επιτίθεται εναντίον του με πολύ μίσος. Ου! Βρε κασιδιάρη, του λέγω, έλα αν μπορείς να παλέψουμε στήθος με στήθος να δούμε ποιος θα νικήσει! Μ' αυτά που του λέω τον κάνω βαπόρι. **Ο σταυρός της χειροτονίας μου έχει πολλή χάρη. Ευωδιάζει συνεχώς.** Μ' αυτόν τον διώχνω. Ένα βράδυ μ' άρπαξε απ' το χέρι το κομποσχοίνι και δεν μου το 'δινε. Εκεί να δεις... τον ξαπόστειλα. Με δίνει ο Θεός δύναμη. Είναι φοβερός στην όψη. Θα πάθεις ανακοπή αν τον δεις. Αλλά με δυναμώνει ο Κύριός μου επειδή είμαι ολομόναχη. Τι να πω! Προσπαθώ να κάνω υπακοή στον γέροντά μου. **Αν ο μοναχός κάνει υπακοή μέχρι την τελευταία του, η ευχή του γέροντά του θα τον προφυλάξει απ' τις πλάνες, τις παγίδες του πειρασμού και θα κληρονομήσει και την ευχή του».**

27. ΠΕΡΙ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Μιλούσε με μεγάλη ευλάβεια και κατάνυξη για το Άγιον Όρος. Πολλές φορές δάκρυζε. Δεν ήθελε ν' ακούει κάτι που θα την λυπούσε. Αν καμιά φορά κανείς από τους επισκέπτες της ανέφερε κάποιο ατυχές περιστατικό που δεν

του άρεσε, το οποίο συνέβη μέσα στο Περιβόλι της Παναγίας, η Γερόντισσα ευθύς αμέσως τον διέκοπτε. Με καμάρι έλεγε πως στο κελλί της κατά διαστήματα περνούν αγιορείτες πατέρες για να την δουν, να προσκυνήσουν τον άγιο και να λάβει την ευχή τους. Όταν την πληροφόρησαν αγιορείτες σε μία επίσκεψή τους ότι πατέρες βλέπουν και συνομιλούν με την Κυρία Θεοτόκο, τους απάντησε με αθωότητα και χαρά ότι **και το μοναστηράκι του αγίου το επισκέπτεται συχνά, το βλέπει και το σκεπάζει με το φορεματάκι Της.**

28. Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΗΣ ΕΜΜΕΛΕΙΑΣ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

Η Γερόντισσα Εμμέλεια η Ελεήμων υπήρξε ένα μεγάλο πνευματικό ανάστημα με έκδηλο το χάρισμα της προοράσεως. Από τους ιθύνοντες πρέπει να γραφεί ειδικό κεφάλαιο για την προσφορά της στο Έθνος και στην Εκκλησία.

Η Ρόδος ευτύχησε για πολλά χρόνια να την έχει πνευματική μάνα στο Ορφανοτροφείο θηλέων. Καταγράψαμε την τηλεφωνική επικοινωνία που είχαμε με την γερόντισσα Νεκταρία την ημέρα της κηδείας της Εμμέλειας:

« -Γερόντισσα, κοιμήθηκε και η γερόντισσα Εμμέλεια του ορφανοτροφείου.

-Α, τι να σου πω! **Η κηδεία της Εμμέλειας ήταν μεγάλο πανηγύρι, μεγάλο πανηγύρι!**

-Θα την παρακολουθήσατε, φαντάζομαι, από το Ραδιόφωνο. Θα 'χε ομιλίες, δεσποτάδες...

-Άσε τους δεσποτάδες και τις ομιλίες κατά μέρος. Μεγάλο πανηγύρι σου λέγω! Δεν άκουσα ραδιόφωνο. **Να, είδα, αισθάνθηκα...** τέλος πάντων! Έστειλα δύο φορές αρκετά μελισσοκέρια να την ανάψουν... **Πολλές ελεημοσύνες έκανε!** Αυτές τώρα την οδηγούν στον θρόνο του Κυρίου! Σε μένα ερχόταν με τα δώρα της Χριστούγεννα και Πάσχα. Ήταν χαρισματική, αμέ... Θυσιάστηκε στον ανθρώπινο πόνο. **Είχε άγιο Γέροντα. Τον Αμφιλόχιο της Πάτμου. Και αγία Γερόντισσα, την περίφημη Ευστοχία. Όταν ήταν μικρή στην Κάλυμνο είχε πνευματικό τον άγιο Σάββα».**

29. ΦΩΣ ΔΥΝΑΤΟ

«Απόψε όλη τη νύχτα έξω από το κελλί μου υπήρχε πολύ φως. Τι ήταν αυτό! Δεν το 'δωσα σημασία. Έβαλα προς στιγμήν λογισμό μήπως ανάβουν

όλες οι λάμπες του διαδρόμου. Αλλά και τόσο δυνατό! Συνέχισα την προσευχή μου χωρίς να κοιμηθώ. Το πρωί που άκουσα την Τσαμπίκα να ξεκλειδώνει κάτω τον ναό, την φώναξα να δει μην τυχόν και είναι αναμμένες λάμπες στον διάδρομο. Αρνητική ήταν η απάντηση».

30. ΞΕΧΑΣΑ ΝΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΩ

«Προχθές που 'χαμε μεσονυκτική ξέχασα να ειδοποιήσω μια πιστή οικογένεια. Το θυμήθηκα τελευταία στιγμή αφού ήδη είχε αρχίσει η αγρυπνία. Τώρα! Στεναχωρήθηκα και άρχισα να προσεύχομαι. Το πρωί, καθώς ξημέρωσε, χτυπά το τηλέφωνο. Ήταν η γυναίκα αυτής της οικογένειας. «Γερόντισσα, χθες βράδυ στο όνειρό μου βρέθηκα κάτω από το κελλί σου μπροστά στον ναό. Με πλησίασε ο άγιος Νεκτάριος και **μου 'πε ότι έχεις αγρυπνία** πάνω στην αγία Παρασκευή, αλλά δεν λειτουργεί ο παπά-Φώτης. Ποιος, γερόντισσα, λειτούργησε;». «Ο παπά-Παναγιώτης απ' τα Καλαβάρδα. Είναι και αυτός καλός και ταπεινός».

31. ΘΑ ΜΕ ΚΛΕΙΔΩΣΕΙΣ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΠΡΩΙ ΣΤΟΝ ΝΑΟ

«Μια μέρα λέω της Γερασίμης: «Το απόγευμα θα με κλειδώσεις στον ναό μέχρι το πρωί που θα κατέβεις ν' ανοίξεις». Άρχισε να φωνάζει: «Όχι, Γερόντισσα, τρεις φορές ήρθαν κλέφτες και χάλασαν τις κλειδαριές, θα σε σκοτώσουν!». Της λέω να κάνει υπακοή και να κρατήσει η ίδια τα κλειδιά. Έκατσα λοιπόν και άρχισα τις ακολουθίες. Όλα κανονικά. **Δηλαδή, ψαλτά, όχι διαβαστά και γρήγορα.** Έτσι μέχρι τώρα τελώ τις ακολουθίες. Μάλιστα, στηριζόμουν όρθια δίπλα στην θαυματουργό εικόνα Του. Αφού τέλειωσα ενάτη, εσπερινό, Όρθρο, Ώρες και τις Παρακλήσεις μου με τον Κανόνα στον Χριστό είπα να καθίσω στα σκαλάκια του ιερού απέναντι απ' την εικόνα Του για να ξεκουραστώ.

Αυτήν την εικόνα την ζωγράφισε ο Μιχαήλ Καυσοκαλυβίτης. Αυτός ήταν αγιότατος μοναχός. Ήταν ήδη περασμένα μεσάνυχτα. Τότε μου ῥθαν στη σκέψη τα λόγια της Γερασίμης. Καλά τα είπε. Κι αν έρθουν και σπάσουν την πόρτα; Ε, μόλις άρχισαν αυτοί οι λογισμοί, άνοιξε η πόρτα του ναού και βρέθηκα κάτω στην είσοδο της μονής. Πώς έγινε αυτό, δεν ξέρω! Αφού με κλείδωσε! Ο Θεός οίδεν! Βλέπω τον Άγιο Δημήτριο πανέμορφο, αρματωμένο πάνω στο άλογο να πηγαινοέρχεται πέρα-δώθε κάτω στα νερά στο πλατάνι. Μετά, βρέθηκα εδώ που καθόμουν. Ανοίγει η Ωραία Πύλη και βγαίνει ο μπαμπάς μου φορεμένος με τα άμφια που λειτουργούσε. Όμως ο πατέρας μου ήταν; Μετά ήρθε και στάθηκε μπροστά μου η Γερασίμη, ενώ κοιμόταν στο κελλί της. Τι να πω! Μέχρι το πρωί που ξημέρωσε ο Θεός την ημέρα και ήρθε η Γερασίμη δεν είχα καμία ενόχληση ούτε για την ανάγκη μου».

32. Η ΕΚΔΗΜΙΑ ΤΗΣ ΜΟΝΑΧΗΣ ΓΕΡΑΣΙΜΗΣ

Η Γερασίμη ως λαϊκή και μοναχή υπηρέτησε τον άγιο Νεκτάριο 27 χρόνια. Κοιμήθηκε Πέμπτη της Τυρινής το μεσημέρι. Η Γερόντισσα ετοιμάζε την μεσημεριανή τράπεζα και την κάλεσε για φαγητό ν' ανέβει κάτω από τον ναό που ήταν το διακόνημά της. Η Γερασίμη της απάντησε ότι δεν αισθάνεται καλά και κάθησε έξω σε μία καρέκλα. Αφήνουμε την Γερόντισσα να διηγηθεί: «Σκέφτηκα να της ετοιμάσω γρήγορα ένα ζεστό γάλα με 2-3 κουταλιές ζάχαρη για να τονωθεί. Μέχρι σιγά-σιγά να φτάσω, βλέπω να 'χει βγει έξω η γλώσσα της αδελφής. Τα 'χασα, της πιάνω το κεφάλι, κατάλαβα ότι τέλειωσε. Χριστέ μου, τι να κάμω τώρα, πού θα πάω, έτσι ανάπηρη που 'μαι ούτε τηλέφωνο δεν είχαμε τότε για να ειδοποιήσω. Ε, με φώτισε ο Θεός! Όπως κοιμήθηκε η

αδελφή στην καρέκλα την σταύρωσα στο όνομα της Αγίας Τριάδος λέγοντας: **«Παναγιά μου, σ' εσένα την αφήνω. Μην πέσει κάτω, κράτα την έτσι. Δεν μπορώ τα πόδια μου να κουνήσω»**. Άρχισα να φωνάζω μέσα στο βουνό τους αγίους Αποστόλους: «Απόστολοι εκ περάτων, ελάτε να βοηθήσετε εμένα την ανίκανη». Κατέβηκα έως κάτω στον δρόμο σερνάμενη. Ώρες έκανα. Ήδη βράδιαζε. Ήταν εποχή του ελαιομαζώματος. Περνούσαν τα αυτοκίνητα και δεν σταματούσαν. **«Άγιέ μου, σταμάτησε ένα αμάξι να κατέβει να πει ο άνθρωπος νερό εδώ στο πλατάνι»**. Πράγματι σταμάτησε ένα αυτοκίνητο για να γεμίσει ο οδηγός νερό τα παγούρια του και ήταν μάλιστα και χωριανός μου. Έτρεξε αμέσως για βοήθεια. Ήρθαν, μ' ανέβασαν και εμένα με το αυτοκίνητο. Όταν αντίκρισα την Γερασίμη, έμεινα μ' ανοιχτό το στόμα **διότι δεν κουνήθηκε από την θέση της**. Όπως την άφησα καθιστή στην καρέκλα έτσι την βρήκα, αν και είχαν περάσει ώρες. Θαύμασαν όλοι διότι το σώμα των μοναχών έχει ευκαμψία όπως βέβαια και της Γερασίμης ήταν πολύ εύκαμπτο. "Πόλεμος" έγινε και στην κηδεία της. Οι ... δεν θέλανε να την θάψουν εδώ στον άγιο Νεκτάριο. «Θα 'ρχεται ο κόσμος και θα φοβάται βλέποντας έναν τάφο», τους απάντησα: «Ντροπή σας, ντροπή σας να φύγει η μοναχή απ' το μοναστήρι που υπηρέτησε τον άγιο για 27 χρόνια από λαϊκή και να πάει να θαφτεί στο κοιμητήριο του χωριού!» Επέμενα ν' ανοιχτεί ο τάφος δίπλα στο καμπαναριό. Δεν μ' άκουσαν. Ο Θεός να τους συγχωρέσει. Ύστερα από πέντε χρόνια έκαναν την εκταφή της για να χρησιμοποιήσουν τον τάφο για την ταφή ενός λαϊκού. Μάλιστα, έβαλαν τα λείψανά της σε μία πάνινη σακούλα με σκοπό να τα τοποθετήσουν στα πόδια του κεκοιμημένου. Τα 'μαθα από μία γυναίκα που 'ρθε τρεχάτη και μου το πε. Δόξα τω Θεώ, αν και είναι φτωχό το μυαλό μου κατευθείαν λειτούργησε. Παίρνω τηλέφωνο τον Δεσπότη τον Απόστολο. Τον παρεκάλεσα, να 'ναι καλά ο άνθρωπος, έδωσε εντολή και τα 'φεραν εδώ στο μοναστήρι. Ήταν απλός ο Δεσπότης μας, Αρχαγγελίτης... Το κελλάκι της το μετατρέψαμε όπως σου 'πα σε παρεκκλήσι της αγίας Παρασκευής. Ε, είπα να τοποθετήσουμε τα λείψανά της κάτω από την αγία Τράπεζα μέχρι να ετοιμαστεί το οστεοφυλάκιο στο μοναστήρι της Παντάνασσας. **Όμως, δεν «ησύχαζε»** (ενν. η Γερασίμη). Από δω που κάθομαι άκουγα συνεχώς χτύπους. Όποιος βρισκόταν εδώ, τον έστελνα έξω λέγοντάς του: «Πήγαινε έξω να δεις, κάποιος χτυπά δίπλα την πόρτα». Τίποτε. Άρχισαν να φοβούνται όσοι έρχονταν διότι τα άκουγαν όλοι τα χτυπήματα. Αργότερα, κατάλαβα και ήμουν σίγουρη ότι προέρχονταν από το κασονάκι. Σε μία μεσονυχτική είχε αρκετό

κόσμο. Ο παπά..., ενώ τελούσε την προσκομιδή, **πετάχτηκε έξω στον διάδρομο από τον φόβο του** όπως και όσοι ήταν μέσα. **Δεν έμπαιναν μέσα με τίποτε!** Φοβερό! Είδα και έπαθα να τούς βάλω μέσα για να τελειώσει η μεσονυχτική! Την άλλη ημέρα ανέφερα το γεγονός στον γέροντα και μου 'πε ότι πρέπει αμέσως να τα σηκώσουμε και να τα πάμε στο μοναστήρι της Υψενής στο οστεοφυλάκιο. 'Ηρθε ο π..., έκανε τρισάγιο, και τα σήκωσε. Τώρα βρίσκονται εκεί στην Υψενή».

33. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ

«Την άλλη μέρα από την ταφή της Γερασίμης βγήκα να πάω κούτσα-κούτσα με την περπατούρα στον ναό ν' ανάψω τα καντηλάκια. Βλέπω απ' την χαράδρα του βουνού να βγαίνει ένα πανέμορφο πουλάκι και να 'ρχεται κατευθείαν στα πόδια μου. Εμείς εδώ στην Ρόδο αυτά τα λέμε «Γιαννάκια». Πάνω από ώρα έκανα για να πάω ως τον ναό. Αυτό περπατούσε δίπλα μου και με κοιτούσε. Δεν πετούσε, όχι! Μπήκε στην εκκλησία μαζί μου. Όση ώρα έκανα ήταν δίπλα μου. Πριν βγω απ' τον ναό, σηκώθηκε και έκανε τρεις μεγάλους γύρους. Ανέβηκα πάνω στο κελλί μου, και αυτό μαζί. Μιλάμε τώρα για ώρες. Τι ήταν Θεέ μου αυτό! (γέλια). Έφευγε όταν έμπαινα στο κελλί μου. **Για σαράντα μέρες μέχρι το μνημόσυνο της Γερασίμης μ' επισκεπτόταν κατά τον ίδιο τρόπο για ώρες ολόκληρες.** Στα τριήμερα, εννιάμερα της αδελφής κατέβαζα το πιάτο με τα κόλλυβα και μέχρι να τελειώσει η Θ. Λειτουργία **καθόταν δίπλα στο πιάτο ακούνητο.** Παράξενο πράγμα, μυστήριο! Το φώναζα «Γερασιμάκι». Μόλις έγιναν τα σαράντα εξαφανίστηκε! Με πήγε ως την πόρτα του κελλιού μου και έγινε άφαντο!».

34. ΗΡΘΕ ΜΕΣΑ ΣΕ ΕΚΤΥΦΛΩΤΙΚΟ ΦΩΣ

Σε ερώτησή μας εάν «είδε» μετά θάνατον την αδελφή Γερασίμη μάς απάντησε ως εξής: «Παρακαλούσα συνεχώς τον Κύριό μου λέγοντάς Του: «Κυριέ μου, δείξε με αν η αδελφούλα μου σώθηκε!». Το 'λεγα με πολύ πόνο, πώς να σας το πω, δεν ξέρω! Τον αισθανόμουν δίπλα μου. Κάποια ημέρα, εκεί που συνεχώς έκανα αυτό το αίτημα, ήρθε πολύ φως, πολύ φως! **Όχι τέτοιο φως της ημέρας, άλλο, αλλιώτικο.** Ενώ καθόμουν εδώ κάτω, σαν να έπεσε ο τοίχος και βλέπω το εσωτερικό του κελλιού της να 'ναι λουσμένο σ' αυτό το εκτυφλωτικό φως. Μία άλλη φορά, μέρα ήταν, καθώς προχωρούσα στον διάδρομο προς την κουζίνα ήρθε πάλι αυτό το φως μαζί και η Γερασίμη η

οποία προχωρούσε δίπλα μου ως εκεί στην μυρτιά. **Δεν μιλήσαμε. Λέγαμε την ευχή!** Από κει την έχασα δεν την ξαναείδα...».

35. ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

«Έρχονται συνεχώς. Τι να σας πω! Μακάρι να νοιώσετε κι εσείς όπως νοιώθω. Τι είναι αυτό το πράγμα! Φαίνεται, επειδή είμαι αυτά τα χρόνια εντελώς καθηλωμένη μού δίνει «καραμέλες» ο Κύριος, δώρα! Ήταν πρωί, γύρω στις 10:00. Όπως ξέρεις, με «αρπάζει» η προσευχή και με γεμίζει για ώρες. Μυστήριο! Λοιπόν, βλέπω ανοίγει η πόρτα του κελλιού μου και μπαίνει μέσα η Παναγία ως μοναχή. Τι όμορφη Θεέ μου! Πω, πω! Λιγάκι πίσω δεξιά Της ακολουθούσε ο Άγιος Νεκτάριος. Ολόιδιος με την εικόνα. Επανωκαλύμμαχο, εγκόλπιο στον λαιμό με γαλάζια μάτια γύρω στα σαράντα ετών με μαύρα γένια. Μου πρωτομίλησε η Παναγία. Πάρα πολύ γλυκιά φωνή. **Δεν έχω ξανακούσει τέτοια γλυκιά φωνή.** «Γερόντισσα, να, τέτοια μαντίλα να φοράς, σαν την δικιά μου. Είναι καλή για τον χειμώνα, είναι ζεστή...». Μου 'παν πολλά. Δεν τα λέω. Πήγα να ξεπροβοδίσω όσο γινόταν. Αφού δεν μπορώ να κουνηθώ. Ε, με τους αγκώνες... Κατέβηκαν τα σκαλιά και μπήκαν στον ναό να προσκυνήσουν. Άκουγα τα βήματά Τους. Φώναξα την Γερασίμη που 'χε διακόνημα στον ναό: «Αδελφή, μόλις τώρα μπήκαν στο ναό μία Μοναχή κι ένας δεσπότης πήγαινε...». «Μα, Γερόντισσα, κανείς δεν έχει έρθει απ' το πρωί στον ναό, **μόνο αυτήν την στιγμή ευωδιάζει όλος ο τόπος μέσα αλλά και έξω στην αυλή...**».

(20-10-2005) «...Χτες το βράδυ πάλι τα ίδια. Προσευχόμενοι και έλεγα διάφορα. Είχα τελειώσει τις ακολουθίες και τα κομποσχοίνια. Ήταν πολύ αργά! «Παναγία μου, άγιε μου, ελάτε κοντά μου, μην μ' εγκαταλείπετε εδώ στην ερημιά...». Τα 'λεγα με πολύ πόνο. Τι να σου πω! **Τι ευωδία ήταν αυτή! Τι ευωδία!** Κι απ' τις δύο εικόνες. Της Παναγίας και του Αγίου. Τώρα ή από την μεγάλη ή απ' αυτήν που ζωγράφισε ο Βασίλης κι έχει μέρος από την φανέλλα Του.

Πολλή ευωδία. **Σαν να μ' αγκάλιαζε άνθρωπος.** Έτσι αισθανόμουν. Κράτησε πάνω από δύο ώρες. Τα μάτια μου τρέχανε δάκρυα. Θάλασσα, χωρίς σταματημό για ώρες. Δεν έλεγα ούτε την ευχή ούτε άλλο τι, τίποτε. Μόνο η καρδιά μου προσευχόταν. **Δεν μπορώ να στα εξηγήσω με λόγια, είμαι και αγράμματη αλλά αυτά είναι μυστήρια, ναι!** Και σήμερα το πρωί τα ίδια. Το ίδιο γεγονός, η ίδια επίσκεψη. Αν τα πω στον κόσμο θα με περάσουν για τρελή. Οι περισσότεροι δεν τα καταλαβαίνουν. Μετά από τέτοια κατάσταση «πετώ» κάνω τις ακολουθίες με πολλή κατάνυξη. Δεν μπορώ να τα περιγράψω. Μακάρι, μακάρι να τα ζήσετε αυτά!».

-«Χτυπάνε» συνεχώς οι εικόνες. Πολλοί άνθρωποι τις ακούνε. Καταλαβαίνω ποιο χτύπημα είναι από το ταγκαλάκι. **Αν πέσω να κοιμηθώ και σβήσει το καντηλάκι μου που 'χω δω δίπλα, με ξυπνά ο χτύπος της Παναγίας. Σαν μελωδική καμπάνα!** Αυτή που βλέπεις χτυπά συνέχεια. Δεν με νοιάζει τίποτε, εγώ λέω αυτό που βλέπω και ακούω. Είμαι στα τελευταία μου. Δεν με νοιάζει πλέον. Χόρτασα από βρισιές, περιφρόνηση και συκοφαντίες. Τώρα δεν μ' αποκαλούν ούτε καν καλογριά. Ξέρεις πώς; **Γριά και πόρνη!** Άστα... Λοιπόν, ο χτύπος της Παναγίας από του Αγίου είναι διαφορετικός. Η μεγάλη εικόνα της Αποκαθήλωσης του Κυρίου του μοναχού Μιχαήλ που 'ναι στην Αγία Παρασκευή χτυπά δυνατά και ευωδιάζει έντονα, από δω ακούγεται.

36. ΝΑ ΎΣΑΙ ΦΡΟΥΡΟΣ

«Η εικόνα του αγίου που έχει μέρος από τη φανέλα του, αυτή που έφτιαξε ο Βασίλης, «χτυπά» συνεχώς. Τι να θέλει άραγε; Πάντως του λέω να 'ναι φρουρός εδώ. Είμαι ολομόναχη και με εχθρούς. Ο τρισκατάρατος πολύ με πολεμεί. Τώρα έγινε κοσμοκράτορας, ο κασιδιάρης. Μόλις ξάπλωσα, ήρθε από πάνω μου ως εγκληματίας τρίζοντας συνεχώς τα δόντια του. Πρώτη φορά που τον φοβήθηκα. Ούτε τις φορές που με μελάνιασε στο ξύλο δεν τον φοβήθηκα. Αυτήν τη φορά είχα την εντύπωση ότι ήρθε το τέλος μου, θα με σκότωνε. Με φώτισε ο Θεός και πρόλαβα και του 'πα ότι αν έχει εξουσία από τον Κύριο, εντάξει. Δόξα σοι ο Θεός! Εξαφανίστηκε αμέσως αφήνοντας πίσω του βρώμα και δυσωδία. Δόξα σοι ο Θεός! Κατάλαβα ότι δεν είχε τέτοια άδεια».

«Τις προάλλες, μέρα μεσημέρι, εκεί που έλεγα την ευχή, ανοίγει η πόρτα και μπαίνει μέσα φορώντας βυσσινί αντερί, και το κεφάλι του ήταν σκυλίσιο. Κάπνιζε. Στεκόταν μπροστά στην πόρτα. Α, λέω, τώρα θα σε διορθώσω. Πιάνω τον σταυρό της χειροτονίας μου. Διαλύθηκε! Πρόλαβε και φώναξε: «Μ' έσκασες, μ' έσκασες!». Άφησε αφόρητη δυσωδία».

«Δεν έχει πολύ καιρό, όπου κλονιζόταν όλο το κελλί μου. Ώρα πολλή έτρεμε, σεισμός! Λέω θα καταρρεύσει. Στην συνέχεια, άρχισαν να βελάζουν κατσίκες, να τρέχουν πάνω στην σκεπή και να πέφτουν πολλές πέτρες. Τότε κατάλαβα ποιος ήταν...». (γέλια)

37. "ΘΑ Τ' ΑΦΗΣΩ ΝΑ ΞΕΡΑΘΟΥΝ"

Ο Βαλιανάκης Βασίλης που αφιλοκεδώς φυτεύει και περιποιείται τα λουλούδια και τα δέντρα του μοναστηριού αποφάσισε να τα εγκαταλείψει και να ξεραθούν διότι κάποιοι επανειλημμένως τον προσέβαλλαν. Η Γερόντισσα, χωρίς να γνωρίζει την υπόθεση, βλέπει στον ύπνο της τον άγιο ως λειτουργό μπροστά στην Ωραία Πύλη να την φωνάζει να πάει κοντά του. Ήταν η γιορτή του. **«Έλα δω, γερόντισσα, έλα δω μπροστά. Να πεις στον Βασίλη να μείνει στο πόστο του και εγώ θα 'μαι δίπλα του. Να μην τα εγκαταλείψει!».**

38. ΕΥΩΔΙΑ ΑΓΙΩΝ

«Πάνε αρκετά χρόνια όπου είχε έρθει ο γέροντάς μου με 2-3 αγιορείτες. Όταν πήγαν δίπλα στην αγία Παρασκευή εντυπωσιάστηκαν από την ευωδία των εικόνων του Μιχαήλ. Ειδικά η Αποκαθήλωση. Μοσχοβολούσε ο τόπος. Τι

να σας πω! Τα 'χασαν. «Βλέπετε», τους λέει ο γέροντας, «εδώ όλες οι εικόνες ευωδιάζουν συνεχώς». Δόξα τω Θεώ έχουμε ολοζώντανο Θεό».

39. ΗΡΘΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΜΟΥ

«Κάποιο πρωινό, χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν η ... Μου 'πε μία τρομερή είδηση που άκουσε στην τηλεόραση. Κάποια γυναίκα έσφαξε τον άντρα της, τον κομμάτιασε και έτρωγε τα μέλη του. Τον έβαλε στην κατάψυξη. Τρόμαξα πώς είναι δυνατόν ο άνθρωπος να φτάσει σε τέτοιο σημείο. Έκλαιγα με λυγμούς, προσευχόμενοι συνεχώς και για τους δυο και έλεγα στον Χριστό μου να μην επιτρέψει ξανά τέτοιο πράγμα. **Τότε βλέπω να «αδειάζει» η εικόνα Του και να 'ρχεται εδώ μπροστά μου με σταυρωμένα τα χέρια Του, τον χιτώνα Του και να μου λέει: «ναι, ναι έγινε πράγματι!».**

40. ΔΕΝ ΠΑΝΤΡΕΥΩ, ΓΙΑΤΡΕΥΩ

«Ήρθε μια γυναίκα απ' τα Αφάντου κάτω στον ναό για να την διαβάσει ο παπάς αρτοκλασία. Μου λέει: «Γερόντισσα, ξέρεις γιατί έφερα την αρτοκλασία; Ήρθα να παρακαλέσω τον άγιο να μας στείλει ένα καλό παιδί για να παντρεύω την κόρη μου». Ε, πέρασε η εβδομάδα και την Κυριακή την βλέπω πάλι εδώ στο κελλί μου. «Θυμάσαι που 'φερα την αρτοκλασία; Ήρθε στον ύπνο μου ο άγιος και μου λέει: **«Παιδί μου, εγώ δεν παντρεύω, γιατρέύω. Είμαι γιατρός!»**

41. ΠΕΡΝΑΣ ΜΟΝΟ ΑΠ' ΕΞΩ

«Τις προάλλες, ανέβηκε στο κελλί μου μία γυναίκα καταφοβισμένη. Δεν την γνώριζα. Μου λέει: «Γερόντισσα, ξέρετε τι έπαθα; Έως τώρα είχαμε συνήθεια οικογενειακώς να παίρνουμε φαγητά απ' το σπίτι κάθε Κυριακή να πηγαίνουμε για εκκλησιασμό στην Κάτω Παναγία και μετά να τρώμε. Ήρθε στον ύπνο μου ο άγιος και μου 'πε: **«Περνάς συνέχεια απ' έξω και μέσα δεν μπαίνεις ούτε την μοναχή έχεις επισκεφτεί».** «Ποιος είσαι συ; **Είμαι ο Άγιος Νεκτάριος**». Γι' αυτό ήρθα τώρα.

42. ΑΔΙΑΦΟΡΟΙ

«Είναι πολλοί οι αδιάφοροι. Μόνο στην ταυτότητα είναι χριστιανοί. Ήρθε ένας από 'δω δίπλα απ' την Αρχίπολη να προσκυνήσει. Του εμφανίστηκε στον ύπνο του ο άγιος Νεκτάριος: **«Γιατί δεν με τιμάς ν' ανάψεις ένα κερί; Κάθε μέρα**

ανεβοκατεβαίνεις στο χωριό, ποτέ δεν σταμάτησες εδώ στο σπίτι μου, γιατί;»

43. «ΑΣΤΡΑΠΕΣ» ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

Η Γερόντισσα πολλές φορές όταν ακόμη μπορούσε να κατεβαίνει στον ναό, έβλεπε να εξέρχεται από την θαυματουργό εικόνα του Αγίου **φως γαλάζιο** όπως της αστραπής ή των φλας των φωτογραφικών μηχανών. Κάποια καλοκαιριάτικη νύχτα που γινόταν η συνηθισμένη μεσονυχτική αγρυπνία πάνω στο παρεκκλήσι της Αγίας Παρασκευής όλος ο κόσμος έβλεπε αυτό το παράξενο φαινόμενο δηλαδή «αστραπές» μέσα στον ναό του αγίου που ήταν κλειδωμένος. Έβγαιναν απ' όλα τα παράθυρα και τον τρούλο. Κράτησε όλη την νύχτα. Φεγγοβολούσε ο ναός.

Το γεγονός αυτό το έζησα και εγώ ο γράφων, όταν ένα απόγευμα με αδελφικό μου φίλο που σήμερα είναι κληρικός και καθηγητής της Θεολογικής σχολής του Πανεπιστημίου του Λιβάνου επισκεφθήκαμε την Γερόντισσα για να την γνωρίσει. Ώρες κράτησε η πνευματική κουβέντα. Η γερόντισσα ήταν πράγματι ένας χείμαρρος. Μιλούσε το ξεχείλισμα της αγαπώσης καρδιάς της. Δεν χορταίναμε να την ακούμε. Αναχωρήσαμε αργά γύρω στις 22:30. Καθώς περνούσαμε έξω από τον κλειδωμένο ναό του Αγίου μέσα στο πυκνό σκοτάδι αντικρίσαμε και εμείς αυτό το υπερφυσικό θέαμα. Φωτιές, αστραπές μέσα όλος ο ναός. **Ειδικά το τέμπλο «φλεγόταν»!** Ετοιμάστηκα αμέσως να ειδοποιήσω με το κινητό μου τηλέφωνο την Άμεσο Δράση. Ο φίλος μου ατάραχος, κρατούσε τα σιδερένια κάγκελα της κεντρικής εισόδου του ναού λέγοντάς μου: «μην ειδοποιείς την αστυνομία. Παρατήρησε και δεξ ότι αυτές οι «αστραπές» εξέρχονται από την εικόνα του αγίου και διαχέονται σ' όλον τον ναό!». Μείναμε επί αρκετή ώρα άναυδοι παρατηρώντας αυτό το υπερφυσικό θέαμα μέχρι που σταμάτησε και συνήλθαμε. Επέστρεψε πάλι το πυκνό σκοτάδι. Με δυσκολία ανέβηκα τα σκαλιά και φώναξα την Γερόντισσα. Γελούσε απαντώντας με: **«σας ξεπροβοδίζει, σας ξεπροβοδίζει. Εγώ έβλεπα τις «φλασιές» έξω απ' τον τρούλο να τινάζονται, εδώ μέσα ευωδιάζει κι η Παναγία...».**

44. ΦΛΟΓΑ ΑΠΟ ΤΑ ΑΓΙΑ ΛΕΙΨΑΝΑ

«Τι να σας πω, βρε παιδιά, φοβερό! Εδώ στο κελλί μου εκείνη την ώρα βρίσκονταν άλλες δυο-τρεις γυναίκες. Ο παπάς του Φαληρακίου είχε φέρει τ'

άγια λείψανα πίσω και επειδή ήταν κλειστός ο ναός τα 'φερε επάνω στο κελλί μου. Ήμουν πολύ στενοχωρημένη διότι πρώτη φορά που φύγανε απ' το μοναστήρι τα άγια λείψανα του Αγίου. Τα πήρανε για να γιορτάσουν την ανακομιδή του. **Άπλωσε ο παπάς τα χέρια του για να μου δώσει την λειψανοθήκη. Εκείνη την ώρα, μόλις τα 'πιασα, βγήκε μία φλόγα φουου... και πέταξε ψηλά μαζί με έντονη ευωδία. Τρόμαξαν όλοι, κοκάλωσαν. Κι όμως, ήταν ο Άγιος!**

45. ΤΟ ΑΓΙΑΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

Η Γερόντισσα χαϊρόταν σαν μικρό παιδί να αναφέρει στους προσκυνητές την ζωή και τα θαύματα του αγίου Νεκταρίου. Όποιος την επισκεπτόταν για πρώτη φορά τον έστελνε κάτω στα πλατάνια να πιει από το αγίασμα. Χαρακτηριστικά έλεγε: «Τον χειμώνα είναι ζεστό, το καλοκαίρι παγωμένο. Όταν παλιά μπορούσα και κατέβαινα, βέβαια με δυσκολία, το 'βαζα το χέρι μου να πιω. Επάγωνε. Τώρα τον χειμώνα είναι ωραίο, ζεστό!».

46. ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΣΤΟ ΚΑΘΟΛΙΚΟ

Πολλές φορές, ενώ ο ναός ήταν κλειδωμένος, άκουγε να τελείται η Θεία Λειτουργία. Βέβαια, υπήρξαν αυτόπτες και αυτήκοοι και άλλοι άνθρωποι ορισμένες φορές. Ας την αφήσουμε να αφηγηθεί η ίδια: «Μια νύχτα, ενώ τέλειωσε η μεσονυχτική αγρυπνία και έφυγε ο κόσμος, έμεινα μόνη μαζί με την δόκιμη Ν..., που εκείνο το διάστημα ήρθε να μείνει για λίγο μαζί μου. Σήμερα είναι μοναχή στο ... Ξαφνικά, ακούμε ψαλμωδίες κάτω στον ναό. Έλα Χριστέ και Παναγιά μου! Ξεχωρίσαμε την φωνή του μπαμπά μου να λέει τα «ειρηνικά». Ακούμε και Δεσπότη να λειτουργεί. Έψαλλαν και τρεις μοναχές πάρα πολύ γλυκά, αγγελικά. Ποιες να 'ταν; Δεν ξέρω. Με το φτωχό, το αγράμματο μυαλό μου είπα ότι ήταν ο άγιος Νεκτάριος με τον μπαμπά μου.

Μια άλλη φορά ήρθε η κυρά-Πόπη. Ερχόταν κάθε Σάββατο να με δει μαζί με άλλες. Λοιπόν, τις άκουγα να μιλούν έντονα και να γυρνάνε γύρω-γύρω από τον ναό. Ανέβηκαν κάποια στιγμή λαχανιασμένες. (γέλια) «Τι πάθατε, ευλογημένες, και γυρίζετε γύρω-γύρω απ' τον ναό και εγώ σας περίμενα»; «Γερόντισσα, κάτω γίνεται Θ. Λειτουργία και μάλιστα έψαλλες και εσύ! Πάμε στην μπροστινή πόρτα, τίποτε, κλειδωμένη! Πάμε στις πλαϊνές τα ίδια. Τέτοια Λειτουργία δεν ξανακούσαμε». Δύο φορές έγινε αυτό το γεγονός στην συγκεκριμένη γυναίκα ημέρα Σάββατο.

47. ΣΗΚΩ ΝΑ ΠΑΣ ΝΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΣΕΙΣ

«Ο πατέρας μου ήταν αγαθός άνθρωπος. Χρόνια ήταν εφημέριος στα Απόλλωνα. Οι Απόλλωνιάτες τον λάτρευαν, δεν τον άφηναν να φύγει όταν πήρε σύνταξη. Για δέκα χρόνια αφότου συνταξιοδοτήθηκε λειτουργούσε εδώ στη μονή τις καθημερινές χωρίς να πληρώνεται. Ούτε δραχμή. **Έκλαιγε γι' αυτά που μου κάνανε. Δεν μιλούσε όμως, ούτε σε μένα. Τα μάτια του πάντα ήταν κλαμένα.** Μια χρονιά, της Μεσοπεντηκοστής, αποβραδís, αφού έκανε τον εσπερινό, μου λέει: «Παιδί μου Νεκταρία, δεν μπορώ αύριο να λειτουργήσω». Ήταν ήδη 90 χρονών. Εντάξει του 'πα, να 'ναι ευλογημένο. Το βράδυ τού παρουσιάστηκε ο άγιος μέσα στο σπίτι του στο χωριό και του 'πε: **«Παπα-Γιώργη, το πρωί να σηκωθείς και να πας να λειτουργήσεις στον ναό μου. Ακούς;».** Ε, το ξημέρωμα ακούω να φωνάζει από κάτω: «Ήρθα να λειτουργήσω, ήρθα να λειτουργήσω...».

48. ΓΛΥΚΟΣ Ο ΥΠΝΟΣ ΑΛΛΑ ΠΙΟ ΓΛΥΚΙΑ Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

«Από προχθές είχα να κοιμηθώ. Ήμουν πολύ κουρασμένη. Ήρθαν αρκετοί προσκυνητές και δεν μπορούσα να τους διώξω. Άρχισα να διαβάζω τις «Ώρες» των Χριστουγέννων και αποκοιμήθηκα. Η εικόνα της Αγίας Τριάδος που 'χω πάνω στο κομοδίνο με ξύπνησε. Άρχισε να χτυπά συνέχεια. Άνοιξα τα μάτια μου, την άκουσα καλά-καλά και ύστερα σταμάτησε. Εκείνην τη στιγμή μου 'ρθε μια αγαλλίαση και έφυγε ο ύπνος. Ου!!! Έφυγε, εξαφανίστηκε. Λέω: «ευχαριστώ, Αγία Τριάς!» Μέχρι αυτήν την ώρα δεν έκλεισα μάτι. **Είναι γλυκός ο ύπνος, αλλά πιο γλυκιά η προσευχή!**» (σημ. Ήδη ήταν βράδυ της άλλης ημέρας).

49. ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΟΤΙ ΕΙΜΑΙ ΜΟΝΑΧΗ;

(Κυριακή αργά το βράδυ τηλεφωνική επικοινωνία)

«Αχ τι έπαθα, είμαι ένα κουρέλι. Δεν ξεκουράστηκα σήμερα καθόλου. Δεν προσευχήθηκα. Έρχονται από αγάπη, αλλά δεν γνωρίζουν ότι είμαι μοναχή; **Τώρα θα πρέπει να κλάψω πολύ. Να τρέξουν δάκρυα για ν' αρχίσω την προσευχή, αλλιώς δεν πρόκειται να ηρεμήσω!**».

50. ΧΤΥΠΗΣΕ ΜΕ ΤΟ ΞΙΦΟΣ

«Ξέρεις πότε σταμάτησα να ζητώ δικαίωση από τον Κύριο; Άκουσε

προσεχτικά. Με είχανε εκείνο το διάστημα συκοφαντήσει υπερβολικά. Ήμουν πολύ θλιμμένη. Καθόμουν εδώ κάτω στο σκαλί και μονολογούσα κλαίγοντας: «Χριστέ μου, εσύ ξέρεις την αλήθεια, θέλω να μ' απαντήσεις τώρα. Ξέρεις ποια είμαι. Είμαι καθαρή, ζητώ δικαίωση...». Εκεί που τα 'λεγα αυτά, ακούω να τραβιέται ένα ξίφος από τη θήκη του και αυτός που το κρατούσε το χτύπησε με δύναμη πάνω στο κομοδίνο λέγοντάς μου: «Να σταματήσεις να φωνάζεις τον Κύριο. Ήταν να γίνει αυτό από τον Θεό και έγινε». Μετά από αυτό το γεγονός σταμάτησα. Ευχαριστήθηκα μ' αυτήν την απάντηση. Από τότε προσπαθώ να κάνω υπομονή με την βοήθεια του Θεού. **Κλειδί στο στόμα, κλειδί...».**

51. ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Γνωστή της που ζει μακριά από την Ρόδο, κάποιο απόγευμα αισθάνθηκε μία παράξενη διάθεση να διαβάσει την Παράκληση της Παναγίας, ενώ δεν συνηθίζει να προσεύχεται. Την ώρα που άρχισε να διαβάζει, ο νους της πήγαινε στην Γερόντισσα. Ξαφνικά, χτυπά το τηλέφωνο όπου ήταν η Γερόντισσα. Το παράξενο ήταν ότι πολύ σπάνια συνομιλούσαν, το πολύ δύο φορές τον χρόνο. Μεταξύ των άλλων τής είπε: «...Σας κάνω προσευχή όλους σας. Σκέφτηκα να σου τηλεφωνήσω. Ξέρω ότι δεν κάνεις προσευχή και σκέφθηκα να σου πω να διαβάσεις την Παράκληση της Παναγίας μας. Τι, να πω ψέματα; Το βλέπω, αυτός ο ταγκαλάκης ο κακομοίρης ο τρισκατάρατος δεν σας αφήνει σε ησυχία. Άντε, η Παναγία μαζί σας. Όλα τα καλά Αυτή τα κάνει. **Αυτή μ' έσπρωξε να σου τηλεφωνήσω...».**

52. ΜΝΗΜΟΝΕΥΣΗ ΚΕΚΟΙΜΗΜΕΝΩΝ

«Στο κομποσχοίνι μου μνημονεύω πολλά ονόματα κεκοιμημένων. Ιδιαίτερα μία κοπελίτσα εδώ από την Αρχίπολη. Αυτήν την ζήλευε υπερβολικά ο άντρας της και την έπνιξε. Μετά, αυτοκτόνησε και αυτός. Τις προάλλες, ενώ προσευχόμουν, ήταν καταμεσήμερο, ανοίγει η πόρτα του κελλιού μου και μπαίνουν μέσα η κοπέλλα και δύο άλλες που την κρατούσαν από τις μασχάλες. Στάθηκαν μπροστά μου. Φορούσαν χιτώνες. Δεν μίλησα, ούτε αυτές. Βλέπεις, τέτοιες χαζομάρες κάνω. Ποτέ δεν ρωτώ. Εσείς παράδειγμα ποιες είστε; Καλά την κοπέλα την γνώρισα...».

53. Ο "ΒΑΤΡΑΧΟΣ"

(γέλια)«Σήμερα γιορτάζει ο άγιος Βλάσιος και η αγία Θεοδώρα η Βασίλισσα. Μεγάλη μέρα! Ξέρεις τι έπαθα προχθές; Ενώ ξάπλωσα για ύπνο, μετά τα μεσάνυχτα άρχισε ένας βάτραχος μεγάλος να φωνάζει δυνατά δίπλα στο κρεβάτι μου. Τέτοιοι που ζουν στα ποτάμια. Προς στιγμήν νόμιζα ότι από κάπου μπήκε στο κελλί μου. Παναγία μου, τι έπαθα! Μετά κατάλαβα ότι ήταν «αυτός». **Πήρα τον σταυρό μου κάτω απ' το μαξιλάρι μου και τον ξαπέστειλα**».

54. ΘΥΜΙΑΜΑ ΕΥΩΔΕΣ

«Ήταν επτά η ώρα το πρωί. Μόλις είχα τελειώσει την ακολουθία. Άκουσα ν' ανοίγει η πάνω πόρτα του καθολικού. Νόμιζα ότι ήρθε νωρίς η Τσαμπίκα. Μετά μοσχομύρισε θυμίαμα το κελλί μου. Ανέβαινε από κάτω απ' τον ναό. Πολύ αργότερα ήρθε και η Τσαμπίκα. Την ρώτησα αν ήρθε νωρίς και αν έβγαλε την αλυσίδα απ' την πόρτα και θυμιάσε. Μου 'πε ότι μόλις είχε φτάσει και ότι η αλυσίδα ήταν ακόμη επάνω.

Το ίδιο βράδυ γνωστό μας πρόσωπο την επισκέφθηκε για να της αφήσει τα φάρμακά της. Σε τηλεφωνική επικοινωνία που είχαμε μας είπε επί λέξει: «**τι να σου πω, μπούκωσα από λιβάνι μόλις μπήκα στο κελλί της**». Την ρώτησα αμέσως: Γερόντισσα, ποιος ήταν εδώ και με τι θυμίαμα θυμιάσε; Η απάντηση ήταν αρνητική. «Δύο ημέρες έχει να πατήσει άνθρωπος το πόδι του εδώ στο κελλί μου εκτός από το πρωί που 'ρθε η Τσαμπίκα η νεωκόρα». (σημ. Η Γερόντισσα η ίδια δεν μπορούσε να θυμιάσει. Όταν κάποιος πήγαινε, του 'λεγε και λιβάνιζε).

55. ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΣΕ ΑΝΘΡΩΠΟ ΤΗΣ ΑΡΧΙΠΟΛΗΣ

«Όταν έγινε αυτό το περιστατικό ο πατέρας μου ήταν κοντά στα 90 και λειτουργούσε εδώ στη μονή τις καθημερινές. Ποτέ δεν πήρε δραχμή, ποτέ. Ένας χωριανός μου, Γιώργος το όνομά του, είχε τρίκυκλο και εργαζόταν στα ξενοδοχεία της Ρόδου. Μετέφερε τις αποσκευές των τουριστών. Μεσάνυχτα επέστρεφε στο σπίτι του στην Αρχίπολη για να κοιμηθεί. Ένα βράδυ, λοιπόν, εκεί στην στροφή στις Επτά Πηγές τον σταματά "ο πατέρας μου" για να τον μεταφέρει. Τρόμαξε! Ήρθε ο ίδιος και μου τα 'πε. Φορούσε επανωκαλύμαυχο, εγκόλπιο και πατερίτσα στο χέρι. Μάλιστα δεν γνώριζε πώς τα ονομάζουν αυτά και μου 'πε ότι είχε την στολή του Δεσπότη. Ανοίγει την πόρτα και του λέει ο υποτιθέμενος πατέρας μου: «*βοήθη με, παιδί μου, να καθίσω δίπλα σου γιατί έρχομαι από πολύ μακριά και είμαι κουρασμένος*».

«Τέτοια ώρα, παπα-Γιώργη, πού ήσουν;»

«Από πολύ μακριά έρχομαι, παιδί μου».

«Να σε πάω στο σπίτι σου να κοιμηθείς».

« Όχι, θα μ' αφήσεις στο Κρυονέρι στον δρόμο και θ' ανέβω στο μοναστήρι».

«Θα περιμένω να σε πάω στο σπίτι σου, είναι μεσάνυχτα».

«Όχι, θα φύγεις στο χωριό και ούτε θα γυρίσεις πίσω να δεις».

Εκείνη την στιγμή ένας λογισμός πέρασε του ανθρώπου και άρχισε να φοβάται. Αμέσως του απάντησε λέγοντάς του: «Ησύχασε, παιδί μου, ησύχασε, μην ανησυχείς, ο παπα-Γιώργης είμαι».

Τον άφησε κάτω στο πλατάνι μέσα στο σκοτάδι και ξεκίνησε το αυτοκίνητο για το χωριό. Όμως, σταμάτησε πιο κάτω στα δέντρα και κατέβηκε απ' το τρίκυκλο για να δει τον πατέρα μου. Τότε τρόμαξε για τα καλά γιατί βλέπει από τις σκάλες ν' ανεβαίνει όχι "ο πατέρας μου" αλλά ένας Δεσπότης με την χρυσή αρχιερατική του στολή με μίτρα και ράβδο στο χέρι!

Φωτίστηκε έντονα η σκάλα από την παρουσία του. Ταραχτήκε και μονολογούσε: «ποιον έφερα, τι είναι τούτο που βλέπω;» Πρωί-πρωί πήγε στο σπίτι της αδελφής μου όπου έμενε ο πατέρας μου. Ρωτά την αδελφή μου τι γύρευε ο παπα-Γιώργης μεσάνυχτα στους δρόμους με στολή Δεσπότη. Η αδελφή μου του απάντησε ότι απ' το μεσημέρι δεν βγήκε έξω απ' το σπίτι και μάλιστα η ίδια τον ετοίμασε για να κοιμηθεί. Δεν πίστεψε ο άνθρωπος, μπήκε μέσα και ρώτησε τον ίδιο.

«Ε, παπα-Γιώργη, σε παρακαλώ, για όνομα του Θεού, χθες τα μεσάνυχτα εσένα έφερα από τις Επτά Πηγές στο μοναστήρι;».

«Εμένα έφερες, παιδί μου;».

«Ε, ποιον έφερα; Θα τρελαθώ!».

«Τον Άγιο έφερες, παιδί μου, τον Άγιο!».

Ύστερα από οκτώ ημέρες εμφανίστηκε πάλι στο ίδιο σημείο την ίδια ώρα. Αυτήν τη φορά ακριβώς όπως περπατούσε στον δρόμο ο πατέρας μου με ένα απλό αντερί και μία πλαστική σακούλα στο χέρι. Στην αρχή πίστεψε ότι ήταν ο ίδιος. Μετά άρχισε ν' αμφιβάλλει και ένας φόβος να τον κυριεύει, διότι άλλαζε η μορφή του προσώπου του.

«Πού πας πάλι, παπα-Γιώργη;»

«Ε, ησύχασε, παιδί μου, ησύχασε».

«Πού να σε πάω;»

«Στο Κρυονέρι θα με πας στην κόρη μου, στην κόρη μου, στο μοναστήρι».

56. ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΗΣ ΜΥΡΤΙΔΙΩΤΙΣΣΑΣ ΣΕ ΔΙΕΡΧΟΜΕΝΟ

«Ο Νικόλας, ο γαμπρός της Τσαμπίκας, ερχόταν απ' την Ρόδο με το αμάξι του και χαμηλά στα πεύκα στη μεγάλη στροφή με συνάντησε να έρχομαι προς τη μονή και να κρατώ μέσα στην αγκαλιά μου πολλές μυρτιές. Σταμάτησε να με πάρει. Δεν του μίλησα παρά μόνον τού χαμογέλασα και του 'κανα νόημα να φύγει. Πήγε στην Τσαμπίκα και της τα 'πε. Του λέει αυτή: «Είσαι στα καλά σου; Η γερόντισσα κάτω στον δρόμο; Λάθος κάνεις! Αυτή δεν μπορεί να σύρει τα πόδια της». (γέλια) **Εγώ ήμουν ή η Παναγία;**».

57. ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΕ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Από τις Επτά Πηγές καθώς κατέβαινε ένα αυτοκίνητο στο οποίο επέβαιναν δύο άτομα, πατέρας και γιος, σταμάτησε για να παραλάβει έναν γέροντα που τους έκανε νόημα με το χέρι του. Αφήνουμε τον διάλογο: «Πάτερ, πού θες να πας;».

«Στο Κρυονέρι θα μ' αφήσετε. Στην γερόντισσα Νεκταρία.».

«Μην στενοχωριέσαι, την γνωρίζουμε κι εμείς.».

«Μπράβο, μπράβο και εγώ εκεί μένω μαζί της.».

«Παράξενο! Δεν σ' έχουμε δει εκεί.».

«Εκεί, εκεί μένω.».

Όταν έφτασαν κάτω απ' το μοναστήρι σταμάτησαν και βγήκε ο γιος ν' ανοίξει την πόρτα για να βγει ο γέροντας, αλλά προς έκπληξή τους **δεν υπήρχε κανείς στο πίσω κάθισμα...**».

58. ΓΙΑΤΙ ΑΡΑΓΕ, ΘΕΕ ΜΟΥ;

«Οποιοσδήποτε έρχεται στο κελλί μου του μιλώ για το μυστήριο της Εξομολογήσεως. Τους άσχετους τους καταλαβαίνω και ούτε καν τους κάνω κουβέντα για τα «άγια». **Σήμερα οι περισσότεροι στα κηρύγματά τους δεν μιλούν γι' αυτό το μεγάλο μυστήριο. Ακούω το ραδιόφωνο. Γιατί, άραγε, Θεέ μου;**».

59. Ο ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ

«Την άλλη μέρα από την χειροτονία μου μ' έστειλαν στο μοναστήρι του Αγίου Γεωργίου Κουταλά στην Αθήνα, στην γερόντισσα Σαλώμη για να μάθω την Τάξη. Ερχόταν ο αδελφός μου να με δει. Ζει στην Αθήνα. Πρώτα πήγαινε στην γερόντισσα, μετά με ειδοποιούσε εκείνη και πήγαινα να τον συναντήσω. Τα μάτια μου κοιτούσαν κάτω μέχρι να μου δώσει εντολή η γερόντισσά μου να μιλήσω. Κι αυτό για να μην βγω έξω από το πνεύμα του μοναχισμού, από τις

υποσχέσεις που 'δωσα την ώρα της κουράς μου. **Ο καλόγερος δεν έχει συγγενείς...**».

60. ΒΑΠΤΙΣΕ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ, ΑΡΓΟΤΕΡΑ ΚΙ ΑΥΤΗ

«Εδώ ο άγιος κάνει πάρα πολλά θαύματα. Ένας γιατρός μου 'φερε μια μέρα μία ξένη γυναίκα μαζί με το επτάχρονο παιδάκι της. Είχε πρόβλημα το παιδί. Έκλαιγε συνεχώς μέρα-νύχτα. Η καημένη από την αϋπνία αρρώστησε. Είχα εσπερινό. **Το σταύρωσα με το κομποσχοινάκι μου και ράμμα το κλάμα.** Την άλλη χρονιά ξανάρθαν. Πετούσε απ' την χαρά της. Μιλούσε σπαστά τα ελληνικά: «Εδώ θαύμα, όχι κλάμα!». Το παιδάκι της το βάπτισε εδώ στο μοναστήρι εκείνες τις μέρες και το ονόμασε Νεκτάριο. Αργότερα βαπτίστηκε και αυτή εδώ. Δόξα σοι ο Θεός!».

61. ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ

«Ανήμερα τα Χριστούγεννα, καθώς παρακολουθούσα ραδιοφωνικά την Χριστουγεννιάτικη Θεία Λειτουργία και έκανα κομποσχοίνι, "μεταφέρθηκα" με το σώμα μου μέσα σ' ένα πάρα πολύ γλυκό φως στο σπήλαιο της Γεννήσεως στην Βηθλεέμ και παρακολούθησα την Θεία Γέννα. Φοβερό θέαμα! Δέος! Τι φως ήταν αυτό! Πω, πω, πω! Υπήρχαν μυριάδες άγγελοι που παρέλαβαν το Θείο Βρέφος μόλις γεννήθηκε και αφού το ετοίμασαν το παρέδωσαν στην Παναγία μας. Τι φως ήταν αυτό! Άλλο πράγμα! Εντύπωση μ' έκανε ο Άγιος Ιωσήφ, μα πάρα πολύ. Όντως δίκαιος! Αρκετή ώρα κράτησε αυτό το γεγονός. Δυστυχώς δεν μπορώ να τα περιγράψω όπως τα είδα και τα έζησα. Η Παναγία μας δεν ήταν μόνη Της. Την υπηρετούσαν πλήθος αγγέλων, πολλές νοερές δυνάμεις. Φοβερό! Μ' αξίωσε ο Κύριος και τα είδα. Ναι! Αλήθεια! Ζει Κύριος ο Θεός!».

62. ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

«Την θαυματουργό εικόνα την έδωσα εδώ και χρόνια στον γέροντα γιατί φοβόμουν να μην την κλέψουν. Μου έφερε στη θέση της μιαν άλλη εικόνα της Παναγίας, η οποία συνεχίζει να θαυματουργεί, όπως η πρώτη.

Κάποια μέρα, πριν την δώσω εδώ που κάθομαι στο σκαλί, διάβαζα Πατερικό. Ξάφνου, καθώς μελετούσα, αισθάνομαι ένα μεγάλο πουλί να κάθεται πάνω στο κεφάλι μου. Δεν κουνήθηκα. Περίμενα να δω τι θα συμβεί. Το βλέπω να

κατεβαίνει. Ήταν ένα κατάλευκο περιστέρι. **Πήγε και «μπήκε» μέσα στην εικόνα. Εξαφανίστηκε! Ναι, είναι πολύ θαυματουργή!».**

63. Ο ΑΓΙΟΣ ΦΑΝΟΥΡΙΟΣ, ΟΧΙ ΕΓΩ

Γνωστό της φιλικό πρόσωπο εργάζεται ως τραπεζικός σε καίρια θέση. Κάποιοι συνάδελφοί του από αρκετό καιρό διενήργησαν δόλια εις βάρος του, επιχειρώντας να ρίξουν επάνω του το βάρος μιας μεγάλης επιταγής που «χάθηκε». Έπρεπε να πληρώσει τα χρήματα το πρόσωπο αυτό. Πάνω στην απόγνωσή του τηλεφώνησε στην γερόντισσα εκείνη την στιγμή. Χωρίς πολλές λεπτομέρειες της εξήγησε ότι έπεσε θύμα πλεκτάνης.

Δεν πέρασε ούτε μισή ώρα και κατά θαυμαστό τρόπο «ο φταίχτης βρέθηκε». Αργότερα, στην τηλεφωνική επικοινωνία που 'χε αυτό το πρόσωπο με την Γερόντισσα, του είπε τα εξής: «Ο άγιος Φανούριος, ο άγιος Φανούριος αυτός, αυτός!!! Εγώ τίποτα δεν έκανα, του άναψα μόνον ένα μικρό κεράκι. Δεν είχα τίποτε άλλο να του τάξω. Του 'κανα ένα 300άρι κομποσχοίνι με σταυρούς, ένα στον αγίο μου και ένα στην Παναγία μας. **Μην μ' ευχαριστείς εμένανε, εγώ είμαι σκουπίδι, βρωμιά και δυσωδία. Ο άγιος αυτός...».**

64. ΕΥΩΔΙΑ ΑΓΙΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

«Τι να σου πω... Μου 'τυχε αρκετές φορές αλλά σαν σήμερα άλλο πράγμα, πω, πω... Φαίνεται επειδή γιορτάζει σήμερα ο άγιος μου έγινε για να χαρώ. **Μόλις με κοινωνήσε ο παπάς, αισθάνθηκα πάρα πολλή ευωδία. Έβγαινε, έβγαινε συνεχώς σαν μεγάλα κύματα μέσα από το στόμα μου. Ώρες κράτησε. Τα μάτια μου έτρεχαν βρύσες. Δεν το λέω πουθενά, δεν τα σηκώνουν όλοι αυτά. Μην πεις πουθενά...».**

65. ΔΙΑΣΩΣΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΑΠΟ ΤΡΟΧΑΙΟ

Γνωστή της τριμελής οικογένεια ταξίδευε καλοκαίρι σε ώρα αιχμής στην Εθνική Οδό Αθηνών-Λαμίας. Σε κάποια στιγμή ο οδηγός, όντας κουρασμένος από πολύωρη οδήγηση, αποκοιμήθηκε στο τιμόνι. Κατά θαυμαστό τρόπο σώθηκαν από βέβαιο θάνατο. Ο οδηγός ένοιωσε μια δύναμη να ωθεί τα χέρια του που κρατούσαν το τιμόνι. Το βράδυ, όταν έφτασαν στο σπίτι, επικοινωνήσαν με την γερόντισσα. Η έκπληξη του συνομιλητή ήταν ότι, πριν προλάβει να της ιστορίσει τα καθέκαστα, τον ρωτά: **«Δεν μου λες, τι έγινε εκείνη την ώρα, πού βρισκόσασταν; Ενώ σας είχα κάνει κομποσχοίνι για να 'χετε καλή επιστροφή, μέσα μου μια φωνή μου 'λεγε έντονα να ξανακάνω, όπως και έκανα. Τι συνέβη;».**

66. ΚΑΛΑΝΤΑ ΚΑΙ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ ΜΕ ΛΥΡΑ

Γνωστό της αγαπητό πρόσωπο πήγε στο κελλί της να της πει τα κάλαντα με την λύρα. Στην επιμονή του τον άφησε. Του 'πε όμως ότι είναι μοναστήρι και ότι η Παναγία δεν θέλει όργανα. Στην συνέχεια, σαν να μην έφταναν τα κάλαντα, ήθελε να πει και μαντινάδες. Τελικά, δεν τον άφησε. Όταν επέστρεψε στο σπίτι του, καθώς άνοιξε την θήκη να βγάλει την αγαπημένη του λύρα, την αντίκρισε κομμάτια. Επέστρεψε έξαλλος στην Γερόντισσα. Άρχισε να παραπονείται ότι μάτιασε και αυτόν και την λύρα του. Η Γερόντισσα γελοούσε. Αυτός εξαγριωνόταν. Η ίδια σταμάτησε τα γέλια και τον καθησύχασε συμβουλεύοντάς τον. Σε κάποια τηλεφωνική επικοινωνία μου 'πε χαρακτηριστικά: **«Η Παναγία τού την έσπασε, ξέρω τι σου λέω. Θα σου πω και ένα όνειρο που είδα σχετικό. Βέβαια ούτε ξύπνια ήμουν ούτε κοιμόμουν. Περνούσα έξω από τον Άγιο Δημήτριο στην Αρχίπολη, στο χωριό μου. Εκεί στα καφενεία ήταν μαζεμένοι οι χωριανοί και τραγουδούσαν. Στη μέση βρισκόταν ο διάβολος που κρατούσε μια λύρα στο χέρι. Έπαιζε και τραγουδούσε πρώτος αυτός. Τότε εμφανίστηκε η μακαρίτισσα η μάνα μου και μου λέγει: «**πάρε κόρη μου αυτόν τον Ουράνιο άρτο και φύγε γρήγορα από 'δω!**».**

67. ΠΗΓΑ ΣΤΗΝ ΨΗΛΗ ΤΗΝ ΤΣΑΜΠΙΚΑ, ΤΑ 'ΔΑ ΟΛΑ ΕΚΕΙ

Κάποια φορά, συνομιλώντας με την Γερόντισσα, αναφερθήκαμε και στην Παναγία Τσαμπίκα την Ψηλή. Άρχισε να μου περιγράφει τον χώρο και στις παραμικρές λεπτομέρειες σαν να ζούσε εκεί πάνω. Στην αρχή δεν κατάλαβα... Όταν συνειδητοποίησα ότι δεν μπορεί να κουνηθεί από τη θέση της, έμεινα άναυδος. Εκείνη συνέχιζε την περιγραφή με ενθουσιασμό για τη χαρά που της δώρισε η Παναγία αλλά και για τη μετάβασή της σε άλλη πνευματική κατάσταση, όπως τα είδε κατά τη διάρκεια ενός ονείρου. Ας αφήσουμε την ίδια να τα διηγηθεί: «Ανέβηκα πάνω, αμέ... τώρα τα 'χουν φτιάξει αλλιώς, τα 'χουν πολύ αλλάξει. **Τα «είδα».** Ήταν κατσικόδρομος. Για να μπει μέσα στην εκκλησία κατέβαινες τρία σκαλοπάτια. Ενώ δεν λυγίζουν τα γόνατά μου, εκεί γονάτισα και επροσκύνησα. Παραξενεύτηκα πώς είναι δυνατόν! Εκείνη την ώρα έρχεται μια μοναχή. Πω, πω τι αγνότητα ήταν αυτή! Σεβάσμια και επιβλητική. Μου 'πε να την ακολουθήσω. Εγώ δεν ήθελα να φύγω από τη θαυματουργό εικόνα. Την τρίτη φορά, αφού μου 'κανε πάλι πρόταση και αντιστεκόμουν, μ' έπιασε από το χέρι λέγοντάς μου «έλα μαζί μου». Άρχισε να πετά, έτσι ένοιωσα να διανύω χιλιόμετρα, να βλέπω τα δάση, τη θάλασσα από ψηλά. Φτάσαμε σε μια μεγάλη πεδιάδα όπου ήταν χωρισμένη σαν σε χωραφάκια γύρω-γύρω με ιβίσκο και στη μέση είχε χλόη, πρασινάδα. Μ' ερωτά αν μ' αρέσει εδώ σ' αυτό το σημείο και της απάντησα ότι ήταν θαυμάσια. Τώρα θα σε πάω σ' άλλον τόπο, θα φύγουμε από δω. Κατά τον ίδιο τρόπο πετάξαμε, όπως το μωρό στην αγκαλιά της μάνας. Άλλο πράγμα να το 'βλεπες. Φτάσαμε σε μια αρκετά μεγάλη λίμνη με ανθρώπους

γεμάτη. Με ρωτά η μοναχή, όπου μετά κατάλαβα ότι ήταν η Παναγία «Ξέρεις τι είναι εδώ;». Νόμιζα ότι κάνουν μπάνιο. «Όχι», απάντησα και συνέχισε: **«εάν εσύ δουλέψεις τον Υιόν μου, όπως ο Υιός μου Του αρέσει, αυτούς εδώ θα τους βγάλεις από δω και θα τους βάλεις στο πρώτο μέρος που είδες»**. Αφού μου 'πε αυτά εξαφανίστηκε και ξύπνησα. Βέβαια το νερό ήταν καθαρό, δεν ήταν βρώμικο. Μάλιστα έβλεπα στον πυθμένα κοχυλάκια. Είπα μόνη μου ότι θα 'ναι άνθρωποι παλαιοί που δεν γνώριζαν από εξομολόγηση και συγχωρέθηκαν. Θα 'ταν καλοί με καλά αισθήματα, καλές πράξεις, που θα 'καναν υπομονή στις δυσκολίες της ζωής και δεν θα γόγγυσαν δεν θα κουτσομπόλευαν. Ε, δεν θα 'χαν βαριές αμαρτίες».

68. «ΗΡΘΑ ΣΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ»

Γνωστή οικογένεια της Γερόντισσας που διαμένει μακριά από την Ρόδο αγόρασε σπίτι. Σε τηλεφωνική επικοινωνία που είχαν κάποια φορά τούς είπε τα εξής: «α, δεν σας είπα και αυτό. **"Ηρθα"** στο καινούργιο σας σπίτι και σας είδα όλους έναν, έναν. Είναι πολύ ωραίο, μ' άρεσε. Μόνο ξέρεις, εκεί σε κείνο το σημείο που 'χετε την εικόνα, εγώ θα 'θελα να την έχετε τοποθετημένη επάνω σε τραπεζάκι με καντηλάκι αναμμένο. Μ' αρέσει να καίει καντήλι μπροστά στην εικόνα». Όταν τής εξήγησαν ότι τα παιδιά θα προκαλούσαν ζημιά, συμφώνησε.

69. ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΩ ΠΟΙΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ

Πολλές δοκιμασίες υπέστη τις οποίες δεν θα τις αναφέρουμε διότι δεν ωφελούν πνευματικά. Εντούτοις, θα αναφερθούμε σε μία η οποία μπροστά στις άλλες είναι πταίσμα.

Η Γερόντισσα, μετά την εκδημία των άλλων δύο αδελφών, ζούσε ολομόναχη της μέσα στο δάσος για πολλά χρόνια. Κάποιοι που 'χαν άνομα συμφέροντα μεταχειρίστηκαν δόλιους και εγκληματικούς τρόπους για την εκδίωξή της από το μοναστήρι του αγίου Νεκταρίου, όπως χρηματισμό σε αλλοδαπούς για να την κακοποιήσουν κ.α. Βέβαια, ο άγιος ποτέ δεν την εγκατέλειψε: είτε εμφανιζόταν εν σώματι μπροστά της, είτε με υπερφυσικά σημεία την ενίσχυε. Η ίδια δεν πτοούνταν, και από εκεί όπου καθόταν, φώναζε δυνατά σ' αυτούς: **«ε, ευλογημένοι, εγώ δεν ήρθα για τον χρυσό, αλλά για τον Χριστό. Να το βάλετε καλά στον νου σας!»**. Είχε πράγματι α ν δ ρ ε ι ό τ α τ ο φ ρ ό ν η μ α. Η ίδια δεν κατέφυγε ποτέ στην δικαιοσύνη, ούτε και στην μητρόπολη ανέφερε αυτά τα περιστατικά. Ήταν πολύ αγαθή. Κάποια στιγμή άρχισε να φοβάται και προσευχόταν έντονα να φύγει αυτός ο πειρασμός. Οι συγγενείς τής έφτιαξαν κάγκελα έξω από τον διάδρομο των κελιών και μια εξώπορτα στον διάδρομο την οποία η ίδια άνοιγε με διακόπτη από το μέρος όπου καθόταν.

Το κελλί της ποτέ δεν το κλείδωνε διότι δεν μπορούσε να πάει έως την πόρτα λόγω αστάθειας, αλλά και πιο νέα, όταν μπορούσε, έκανε πάνω από μισή ώρα για μια απόσταση δύο-τριών μέτρων. Εξ' αιτίας αυτής της καταστάσεως ο Πανάγαθος και Παντεπόπτης Θεός άκουσε την εναγώνια προσευχή της και της χάρισε ό,τι Του ζήτησε. Ας αφήσουμε την ίδια να διηγηθεί: *«Στην αρχή φοβόμουν, παρακαλούσα την Παναγίτσα μου, τον Κύριό μου και τον Άγιο να μου δώσει να καταλαβαίνω εάν αυτός που έρχεται είναι για καλό ή κακό σκοπό. Δόξα τω Θεώ! Ό,τι παρακάλεσα μου το 'δωσε ο Πανάγαθος. Από αρκετή ώρα, πριν ακόμη φτάσει οποιοσδήποτε, το αισθάνομαι εσωτερικά και είτε ανοίγω, είτε όχι».*

Να σημειωθεί ότι αρκετές φορές την επισκέφθηκαν ναρκομανείς και τσιγγάνες, τους οποίους βοηθούσε χρηματικώς από την μικρή σύνταξη ΟΓΑ που ελάμβανε. Ημέρες πριν πεθάνει, γύφτισες πήγαν στο σπίτι όπου διέμενε και παρά τις εναγώνιες παρακλήσεις της, τής όρμησαν και πήραν τις πενιχρές οικονομίες που είχε για να πληρώσει τον λογαριασμό της Δ.Ε.Η.

70. «ΣΕ ΒΛΕΠΩ»

Κάποια φορά μού αποκάλυψε ένα γεγονός που της συνέβη. Ήταν τρομερά συγκινημένη σαν να 'γινε εκείνη την στιγμή. Έκλαιγε και δόξαζε συνεχώς τον Θεό. Ας την παρακολουθήσουμε: «Προχθές το βράδυ ήταν περασμένα μεσάνυχτα. Μόλις είχα τελειώσει τις ακολουθίες και άρχισα το κομποσχοίνι γι' αυτούς που 'χαν προβλήματα. Έκλαιγα από μέσα μου, γιατί δεν έχω κανέναν άνθρωπο δίπλα μου, τα πόδια μου τρέμουν πολύ, τα χέρια μου δεν αντέχουν. Με τους αγκώνες πάω έως το ψυγείο ή να κλείσω την πόρτα. Τώρα πια δεν μπορώ να σηκωθώ ούτε με τους αγκώνες. Δυσκολεύομαι. Κάνω μια ώρα για να πάω για τις ανάγκες μου, που 'ναι δυο μέτρα απόσταση. Η μέση μου χαμηλά στη λεκάνη έχει ανοίξει, έχω φρικτούς πόνους. Το στομάχι μου και ο οισοφάγος με μαχαιρώνουν. Τέσσερα βράδια

έχω να κλείσω μάτι. Έχω πάλι εμετούς. Μόνο αφρούς βγάζω. Ε, εκεί που έκλαιγα, ακούω τη φωνή του Κυρίου από την εικόνα Του να μου λέει ήρεμα και γλυκά: **«Σε βλέπω, σε βλέπω, σε παρακολουθώ, αλλά θέλω να σε δοκιμάσω».**

ΕΡ: «Κι εσύ τι έκανες, Γερόντισσα;»

ΑΠ: «Άρχισα να φωνάζω δυνατά με δάκρυα χαράς ως το πρωί λέγοντας: *«Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ σε λατρεύω, Χριστέ μου, που 'μαι ανάπηρη και δεν μπορώ να σηκωθώ, χίλιες δόξες, προσκυνώ Πατέρα, Υιόν και Άγιον Πνεύμα...».*

ΕΡ: «Γερόντισσα, τώρα που δυσκολεύεσαι, μήπως θα 'πρεπε να ξαπλώνεις στο κρεβάτι σου και να κάνεις κομποσχοίνι;».

ΑΠ: **«Α, πα, πα! Κύριε ελέησον! Ξάπλα προσευχή πού ακούστηκε! Μην συνεχίζεις, δεν κάνει. Αμαρτία είναι, αμαρτία...».**

71. ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΕΥΩΔΙΑΖΕ Η ΓΕΡΟΝΤΙΣΣΑ ΕΥΣΤΟΧΙΑ

Ένα καλοκαιρινό βράδυ βρέθηκα στο κελλί της γερόντισσας. Κάποια στιγμή ήρθε ένας νέος κρατώντας στα χέρια του ένα κουτάκι που ευωδίαζε υπερβολικά. Ταυτόχρονα η ευωδία αυτή διαχύθηκε σ' όλο τον χώρο.

Νέος: «Γερόντισσα, σας έφερα να προσκυνήσετε ένα μικρό τεμάχιο αγίου λειψάνου».

Αμέσως πετάχτηκε από τη χαρά της αλλά και μας εξέπληξε μ' αυτά που είπε.

Γερόντισσα: **«Αμάν, τι ευωδία είναι αυτή; Πω, πω, πω! Ακριβώς όπως ευωδίαζε η Γερόντισσα Ευστοχία έτσι και τώρα. Ποιανού αγίου είναι, τίνος είναι;»**

Ο κομιστής του αγίου λειψάνου, κοιτώντας την αποσβολωμένος, της απάντησε ότι είναι αυτής που προανέφερε. Μείναμε άναυδοι, ενώ η ίδια ζώντας στον δικό της πνευματικό κόσμο γελούσε σαν μικρό παιδάκι και καταφιλούσε το άγιο λείψανο μουρμουρίζοντας: **«αυτή ήταν αγία, ήταν αγία, τι θα 'ταν δίπλα σ' έναν άγιο Αμφιλόχιο!».** Αργότερα μας ιστόρησε πώς γνώρισε την Γερόντισσα Ευστοχία. «Όταν χτιζόταν το σπιτάκι των μοναχών, ο «Άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος», λίγο πιο πάνω από το Ορφανοτροφείο, έμαθα ότι είχε έρθει από Πάτμο και η Γερόντισσα. Έτρεξα να την γνωρίσω να πάρω την ευχή της. Ήταν πριν γίνω μοναχή. Όταν έφτασα εκεί, την περίμενα λιγάκι. Αυτή η ευωδία με μπούκωσε. Όταν εμφανίστηκε μπροστά μου κατάλαβα ότι ήταν απ' αυτήν γιατί **ευωδίαζε ολόκληρη!**».

72. ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΔΑΙΜΟΝΙΖΟΜΕΝΟΥ

«Βρισκόμουν στο κελλί και έλεγα την ευχή. Ξαφνικά, ακούω τσιρίδες, στριγκλιές άγριες κάτω από την εκκλησία. Ήταν μια νέα κοπέλα από την Αθήνα. Είχε φοβερό δαιμόνιο. Λέω, τι να 'ναι τούτο Θεέ μου! Ο παπάς που την σταύρωνε με τα άγια λείψανα του Αγίου Νεκταρίου δεν ήταν ο εφημέριος της

μονής. Η καημένη ούρλιαζε. Φοβερό άκουσμα και θέαμα. Ε, την έφεραν πάνω στο κελλί μου. Έριχνε πέρα δώθε τους άνδρες που την κρατούσαν. Ο παπάς την έβαλε με το ζόρι να προσκυνήσει την θαυματουργό εικόνα της Παναγίας. Μουγκρητά, ουρλιαχτά, βλαστήμιες... Κύριε ελέησον! Μου έλεγε «Στρίγκλα, με καις, παλιόγρια, πότε θα σηκωθείς να φύγεις από δω μέσα, ανάθεμα την ώρα και τη στιγμή που σ' έφερε εδώ αυτή που προσκυνάς» και πολλά άλλα ακατονόμαστα. Δεν ήξερα τι να κάνω. Δεν μου ξανάτυχε. Όλοι όσοι ήταν μαζί της είχαν εξαφανιστεί απ' τον φόβο τους. Καθόταν έξω στον διάδρομο. Με το κομποσχοίνι μου την σταύρωνα συνέχεια. Σε μια στιγμή σταμάτησε, ηρέμησε και με κοιτούσε κατάματα πολλή ώρα. **Έβαλα το κομποσχοίνι πάνω στο κεφάλι της και την χάιδεα μ' αυτό σταυρώνοντάς την.** Μ' έπιασε τα πόδια και έλεγε: «είσαι καλή, είσαι καλή, σ' ευχαριστώ...». Ύστερα από χρόνια μ' επισκέφθηκε. Δεν την θυμόμουν. «Ξέρεις, Γερόντισσα, ποια είμαι εγώ;». Δόξα σοι ο Θεός! Όλα αυτά τα σημεία τα παραχωρεί ο Θεός, για να με δυναμώσει, να μην κλονιστεί η πίστη μου στα χάγια που 'μαι. **Πολλά, πολλά βλέπω, αλλά δεν τα λέω. Λίγα μόνο αρκούν προς δόξαν Θεού!**».

73. ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΕΚΝΟΠΟΙΗΣΗΣ

Αναρίθμητες γυναίκες απ' όλη την Ελλάδα αλλά και το εξωτερικό τεκνοποίησαν χάρη στην θαυματουργό εικόνα της Υπεραγίας Θεοτόκου της Μυρτιδιωτίσσης. Οι περισσότερες εξ αυτών χωρίς καν να επισκεφθούν το κελλί της γερόντισσας παρά μόνον τηλεφωνικώς μιλούσαν μαζί της και τις έστελνε το λαδάκι από την κανδήλα. Καταρχήν επέμενε πολύ στην Μετάνοια και την Εξομολόγηση. Οι περισσότερες δεν γνώριζαν. Έστελνε τα ανδρόγυνα σε πνευματικό και κατόπιν έστελνε το λάδι.

Ενδεικτικά αναφέρουμε δυο-τρεις περιπτώσεις:

Ένα νέο ζευγάρι που δεν τεκνοποιούσε την επισκέφθηκε. Με πολύ ενδιαφέρον άκουγαν για αρκετή ώρα την αφήγησή της τόσο για τα θαύματα της Μυρτιδιωτίσσης όσο και του αγαπημένου της αγίου Νεκταρίου. Στο τέλος σταύρωσε με λάδι την κοπέλα στην μέση και την κοιλιά από την κανδήλα. Εκείνη την ώρα η νέα ένιωσε ένα παράξενο αίσθημα ρίγους να διαπερνά όλο της το σώμα. Προς στιγμήν ξαφνιάστηκε. Την ευχαρίστησαν και αναχώρησαν. Διατηρούσαν τηλεφωνικώς επικοινωνία διότι ζούσαν σε άλλη πόλη. Πέρασαν 3-4 μήνες και μια μέρα τηλεφώνησε η ίδια στο ζευγάρι λέγοντάς τους: «Εκεί που σας έκανα κομποσχοίνι μου απάντησε η Παναγία: «Η ... έχει αγοράκι». Τρεις φορές την ρώτησα και τις τρεις μ' απάντησε ακριβώς μ' αυτά τα λόγια». Η κοπέλα επισκέφθηκε τον γυναικολόγο για εξέταση αν και δεν είχε περάσει αρκετός χρόνος από την τελευταία φορά. Πάνω στον ενθουσιασμό της του 'πε ότι κάποια μοναχή της είπε ότι είναι έγκυος. Ο γιατρός, αφού την εξέτασε, της απάντησε ειρωνικά: «Δεν ξέρω ποια καλόγρια ή ποια γύφτισσα σου 'πε τέτοιο πράγμα, πάντως να ξέρεις ότι δεν είσαι έγκυος». Κατά την επόμενη επίσκεψη

ο γιατρός διέγνωσε ακριβώς τις εβδομάδες ζωής του εμβρύου. Αυτήν την φορά ήταν σοβαρός και προβληματισμένος. Κάθε φορά που την εξέταζε έως να γεννήσει την ρωτούσε αν θέλει να της πει το φύλο. Του απαντούσε αρνητικά διότι το γνώριζε. Την ώρα που γεννούσε το αγοράκι ο γιατρός φώναξε δυνατά στην ομάδα του μέσα στο χειρουργείο: **«φέρτε μου μια εικόνα της Παναγίας και αυτήν την γερόντισσα να την δω!»**.

Μια άλλη γυναίκα κατόπιν πολλών ιατρικών προσπαθειών πληροφορήθηκε για την Γερόντισσα. Επικοινωνήσε μαζί της, εξομολογήθηκε έλαβε το λάδι της Μυρτιδιώτισσας και αμέσως συνέλαβε. Ο σύζυγός της σημειωτέον είναι καθηγητής της Ιατρικής σχολής με ειδικότητα γυναικολόγου.

Και μια τρίτη περίπτωση: γυναίκα συνέλαβε μετά από 12 εξωσωματικές μόλις γνώρισε την Γερόντισσα και επικαλέστηκε την βοήθεια της Κυρίας Θεοτόκου.

74. ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΑΓΙΟΥ ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ

Οι γιατροί του νοσοκομείου Ρόδου έδωσαν διορία ζωής 2 ημερών για την γερόντισσα κατόπιν διπλής ανακοπής την οποίαν είχε υποστεί. Ετοιμάστηκαν οι συγγενείς της. Δεν μιλούσε, δεν κουνιόταν. Διπλή ανακοπή. Όπως προείπαμε, ούτε το 10% της καρδιάς της δεν λειτουργούσε. Πέρασαν οι 2 μέρες, την τρίτη ημέρα, Κυριακή, **«επισκέφθηκε»** την Γερόντισσα **ο ίδιος ο άγιος Νεκτάριος** μέσα στο δωμάτιό της, όπου υπήρχαν ακόμη τρεις ασθενείς μαζί με τους συγγενείς. Ήταν η ώρα του επισκεπτηρίου, πριν από το μεσημέρι. Ας αφήσουμε την ίδια να διηγηθεί: **«Τι να σου πω, (γέλια) τέτοια μου κάνει πάντα. Είχε τελειώσει η θεία Λειτουργία. Εγώ κάπως άρχισα να συνέρχομαι. Γεμάτο κόσμο το δωμάτιο. Τον βλέπω απ' τον διάδρομο να 'ρχεται με τα αρχιερατικά του χωρίς μίτρα νέος στην μορφή τού π. ... Δεν πατούσε στη γη. Αμέσως τον κατάλαβα. Δεν μίλησα. Οι υπόλοιποι αυτό δεν το παρατήρησαν. Μόλις μπήκε, μας ευλόγησε όλες με το χέρι του. Ήρθε κατευθείαν στο κρεβάτι μου και έσκυψε από πάνω μου. Του φίλησα το χέρι και έκλαιγα από τη χαρά μου. Νόμιζα ότι θα μ' έπαιρνε, ότι είχε φτάσει η ώρα μου. Σκύβει στο αυτί μου και μου λέει: «μην στενοχωριέσαι, παιδί μου, θα πας στο κελλάκι σου, θα ζήσεις και άλλα χρόνια. Είμαι πάντα δίπλα σου!». Μου 'πε και άλλα και συνεχώς με χάιδευε στο κεφάλι μου. Με σταύρωσε, πέρασε και απ' τα άλλα κρεβάτια, τις ευλόγησε από μακριά και άφαντος (γέλια). Τρέξανε όλοι στον διάδρομο να τον βρουν. «Ποιος δεσπότης ήταν αυτός καλογριά, ποιος ήταν; Πάντως ο δικός μας δεν ήταν». Εγώ τσιμουδιά. Τίποτε δεν είπα. Μετά ερχόντουσαν νοσοκόμες, γιατροί και εδώ στο κελί μου και**

με ρωτούσαν. Τι να σου πω; Ολοζώντανος! Είναι πολύ θαυματουργός. Δόξα σοι ο Θεός!». Η Γερόντισσα έζησε μετά απ' αυτό το γεγονός άλλα 7 χρόνια, που ιατρικώς ήταν αδύνατον.

75. ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΜΕΡΕΣ ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΙ

Νέα κοπέλα κατόπιν μεταμόσχευσης νεφρού προσβλήθηκε από ενδονοσοκομειακό μικρόβιο στο Ιπποκράτειο Νοσοκομείο Θεσσαλονίκης. Συγγενής της που ζει στη Ρόδο, κατόπιν παρακλήσεως του συζύγου της, στάλθηκε στην Γερόντισσα να αναφέρει το πρόβλημα για να προσευχηθεί για την υγεία της. Ο άνθρωπος αυτός καμία σχέση με την εκκλησία. Μόλις πήγε στο σπιτάκι στην Αρχίπολη και την συνάντησε η απάντηση ήταν αφοπλιστική. **«Άκου να δεις: Η κοπέλα σε λίγες μέρες από τώρα θα πεθάνει. Τίποτα δεν μπορούν να προσφέρουν οι γιατροί»**. Αυτός τηλεφώνησε στον σύζυγο λέγοντας ειρωνικά: «Αυτή η παλιόγρια η τρελή μου 'πε ότι η ... θα πεθάνει σε λίγες ημέρες». Πράγματι, δεν πέρασαν ούτε δέκα μέρες και η κατάσταση επιδεινώθηκε ραγδαία και η κοπέλα κατέληξε την 1^η Ιουλίου 2012. Η Γερόντισσα κοιμήθηκε στις 16 του ίδιου μήνα και έτους.

Παρόμοιο περιστατικό συνέβη 7 χρόνια πριν από τον θάνατό της όταν μια νέα κοπέλα 24 ετών διακομίσθηκε επειγόντως από την εργασία της στον «Ευαγγελισμό» Αθηνών. Η αδελφή της, γνωστή της γερόντισσας, αμέσως την ίδια στιγμή επικοινωνήσε μαζί της. Η απάντηση ήταν τελεσίδικη. **«Η αδελφή σου σε μια βδομάδα θα πεθάνει. Έτσι έκρινε ο Θεός, να 'χεις κουράγιο. Ο Θεός αποφάσισε»**. Πράγματι, η κοπέλα πέθανε από ανεύρυσμα εγκεφάλου χωρίς προηγουμένως να υπάρχει καμία αιτία.

76. ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΖΩ

Έναν χρόνο πριν κοιμηθεί, έδωσε σε γνωστό της πρόσωπο την φυλλάδα με την ακολουθία της Παναγίας Μυρτιδιώτισσας. Ήταν η μνήμη Της. Κάθε χρόνο τελούσε αγρυπνία πανηγυρική στο παρεκκλήσι δίπλα στο κελλί της. Η θαυματουργός της εικόνα γιόρταζε. Την χρονιά αυτή ήταν πολύ στενοχωρημένη διότι όχι μόνο δεν θα γινόταν αγρυπνία, αλλά ούτε καν Θεία Λειτουργία το πρωί. Την παραμονή της εορτής ζήτησε από κάποιον επισκέπτη να ψάξει στο ράφι της με τα λειτουργικά βιβλία την φυλλάδα της Παναγίας για να την ψάλλει.

Δεν κατέστη δυνατόν. Τελικά, βρέθηκε κατά θαυμαστό τρόπο επάνω στο αναλόγιο του παρεκκλησίου. Ανήμερα της εορτής, αφού διάβασε και την Θ΄ Ώρα, έκλεισε την φυλλάδα και την έδωσε στον ... λέγοντας με χαρά **«πάρε την εσύ γιατί εγώ του χρόνου δεν θα ζω, το χαρτί υπογράφηκε...»**.

77. ΕΡΧΕΤΑΙ Η ΩΡΑ ΜΟΥ

Μήνες πριν από την εκδημία της ανέφερε: «Το πληροφορούμαι. Πλησιάζει, έρχεται η ώρα μου. Έχω ανυπομονησία. Μακάρι όσο γίνεται πιο γρήγορα. **Μόνο παρακαλώ τον αγίο μου να με συνοδεύσει και να πέσω στα πόδια του Κυρίου μου να τα καταφιλήσω σαν την πόρνη. Χθες, την ώρα που 'κανα κομποσχοίνι, έφυγα πολύ ψηλά.** Συνάντησα τον πατέρα μου. «Έλα, Νεκταρία μου, τι κάθεται ακόμη; Είναι πολύ ωραία εδώ. Άιντε!». Βρέθηκα πάλι στη θέση μου. Μυστήριο! Είδα και άλλα πολλά. **Αν τα δείτε, δεν θα θέλετε να ζείτε εδώ!** Το 'παθα και άλλες φορές. Την άλλη φορά πάλι «έφυγα» πολύ ψηλά. Βρέθηκα σ' ένα λαμπρό παλάτι. Υπήρχαν θρόνοι χρυσοί όπου

καθόντουσαν λαμπροφορεμένες μοναχές. Έλαμπαν, έλαμπαν. Τι ήταν αυτό! Παναγία μου, την αμαρτωλή...».

78. ΘΑ ΜΠΕΙΣ ΣΤΑ ΤΑΓΜΑΤΑ

Μέρες πριν από την τελευταία ολιγοήμερη ασθένειά της έζησε ένα θεϊκό γεγονός. «Ενώ καθόμουν εδώ και έλεγα με πόνο την ευχή και είχα βυθιστεί, ωπ! «έφευγα». Βρέθηκα ψηλά στην κορυφή του βουνού της μονής. Μία παράξενη ηρεμία. Έβλεπα καθαρά το κελλί μου χαμηλά να 'ναι γεμάτο από κόσμο. Ο διάδρομος των κελλιών πολύ φαρδύς και σκεπασμένος μ' ένα ουράνιο χρώμα. Ήταν γεμάτος από λευκοφορεμένους. Από πάνω έως κάτω. Πού χωρούσαν τόσοι! Μου 'παν όλοι: «αδελφή Νεκταρία, σε περιμένουμε, σε περιμένουμε ετοιμάσου!». Παράλληλα άκουσα μια πιο γλυκεία φωνή να μου λέει: «θα μπεις στα Τάγματα σε λίγες μέρες». Τι να 'ταν αυτό, ο Κύριος γνωρίζει. Δεν ξέρω. **Το 'ζησα πάντως πολύ έντονα**».

79. «ΔΕΝ ΘΑ ΜΕΙΝΕΙ ΤΙΠΟΤΑ ΣΤΟ ΚΕΛΛΙ ΜΟΥ»

Γνωστό της πρόσωπο είχε αφήσει στη Γερόντισσα από χρόνια δύο αντικείμενα ευλαβείας με σκοπό να τα έπαιρνε κάποια στιγμή. Έναν χρόνο πριν από την εκδημία της, η ίδια τού τα έστειλε μέσω γνωστού της προσώπου. Στην τηλεφωνική επικοινωνία που είχαν, το πρόσωπο αυτό εξέφρασε την απορία του για την αποστολή αυτή. Η απάντησή της ήταν η εξής: *«Στα στέλνω γιατί θα τα χάσεις! Πλησιάζει ο καιρός μου για να "φύγω". Δεν θα προλάβουν να με βγάλουν από δω μέσα και οι γυναίκες θα αδειάσουν όλο το κελλί μου. Τίποτε δεν θα αφήσουν*». Πράγματι, σε λίγους μήνες η Γερόντισσα αναχώρησε για τον ουρανό. Το πρωινό εκείνο, ενώ το σκήνωμά της ήταν ακόμη εκεί, οι γυναίκες άδειασαν κυριολεκτικά το φτωχότατο κελλί της παίρνοντας ό,τι αντικείμενα είχε, για να τα έχουν ως ευλογία.